

Giới thiệu Yêu Nghiệt Đại Nhân Cẩm Y Vệ

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Thể loại: ngôn tình, cổ đại, sắc

Một câu chuyện ngôn tình cổ đại có nhiều tình tiết vui nhộn ngay từ khi mới bắt đầu thì tiểu công chúa truy đuổi cẩm y vệ nhưng không ngờ rằng cẩm y vệ lại đang giăng sẵn cái bẫy đợi nàng nhảy vào.

Cẩm Y Vệ đại nhân cao lãnh cấm dục nhũ mi: "Điện hạ, nàng "ăn" người ta cho đã xong rồi chạy, nàng nghĩ nàng có thể trốn thoát sao?"

Công chúa cắn môi: "Người có thể bảo "tiểu đệ đệ" đừng đuổi theo "tiểu muội muội" nhà ta nữa được hay không?"

Cẩm Y Vệ đại nhân nhà ta thiên phú dị bẩm, tinh lực tràn đầy, làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cẩm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hứa với ta cùng sống cùng chết

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Bên trong hoàng thành tràn ngập những ngọn lửa lớn và giết chóc. Kèm theo đó là tiếng kêu rên, tiếng hét chói tai, cung nữ và thái giám cuống quýt trốn chạy.

"Hoàng tỷ, đừng, đừng mà, cho Dật Nhi cùng theo với." Một tiểu hoàng đế tám tuổi khóc lóc lôi kéo lấy cung trang màu trắng sáng của nữ tử mỹ điểm tuyệt sắc, khí chất ưu nhã, đẹp đẽ, cao quý. Thẩm Phạn nhẹ vuốt đầu Thẩm Dật, "Dật Nhi ngoan, hoàng tỷ không thể chết, tỷ không thể thẹn với tổ tông được. Tỷ không thể bỏ mặc con dân của vương quốc được, làm thế sẽ bị hậu nhân nhạo báng. Đệ còn nhỏ, không thể hiểu chuyện, cứ để cho hoàng tỷ xử lý mọi việc đi."

"Chỉ huy Cẩm Y Vệ - Phi Huyền Minh ở đâu?"

"Vi thần có mặt." Phi Huyền Minh quỳ một gối xuống đất.

"Ta ra lệnh cho người hộ tống Hoàng Thượng ra cung, đưa Hoàng Thượng đến gặp Tàn đại nhân."

"Tuân mệnh!"

Thẩm Phạn nặng nề bước từng bước một lên tường thành, đứng phía trên tường thành thu hết cảnh tượng phía dưới vào mắt. Quốc gia của chính mình bị người khác cướp lấy, tự sinh tự diệt, nỗi đau mất nước này sẽ mãi mãi không quên.

Váy áo phiêu dật theo gió bay, vẽ ra thân mình thướt tha, là lướt của nàng. Có lẽ, từ đây thả người xuống sẽ quên đi hết mọi ưu thương, phiền muộn.

Đột nhiên một thân ảnh bay vọt lại đây, thân mình bay đến với tốc độ kinh người, đem Công chúa nàng đây gắt gao mà bảo hộ trong ngực.

Nhìn thấy người vừa đến, Thẩm Phạn tức giận mà túm lấy cánh tay của người ấy, "Phi Huyền Minh, người người... Làm sao người lại quay lại đây? Hoàng Thượng đâu?"

"Điện hạ, người yên tâm, vi thần đã hộ tống Hoàng Thượng ra cung. Nửa đường gặp được thị vệ Tàn đại nhân phái tới, thần liền giao Hoàng Thượng cho bọn họ." Khuôn mặt Phi Huyền Minh vô cảm mà nói.

"Vậy người quay lại đây làm gì?" Thẩm Phạn hỏi.

Ánh mắt thâm trầm của hắn nhìn đến Thẩm Phạn, thấp giọng nói: "Ta trở về bồi nàng."

Nàng chết, hắn cũng không muốn sống nữa. Trên đường hoàng tuyền, hắn sẽ bảo hộ nàng, vì nàng vượt mọi chông gai.

Lúc này toàn bộ hoàng thành đã bị vây quanh, cung tiễn lần trốn giương cung tiễn bắn về phía bọn họ. Phi Huyền Minh đem Thẩm Phạn che lại, để mặc vô số mũi tên sắc nhọn cắm vào lưng, vào ngực hắn. Một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, hắn vẫn gắt gao ôm lấy nàng. Khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng, vô cảm của hắn bỗng nhiên hiện lên một nụ cười mãn nguyện. Nước mắt nàng lập tức bùng lên.

Ngón tay hắn run rẩy, ôn nhu mà lau đi những giọt nước mắt nơi khóe mắt của Thẩm Phạn. Hắn tỏ vẻ thần nhiên, như không có việc gì mà bật cười, hơi

hơi hé miệng, cố nén đau đớn mà ho khụ khụ, hắng giọng nói: "Điện hạ, điện hạ đừng khóc."

Hắn dừng một chút, vuốt tay khẽ vuốt qua những sợi tóc mai bên má nàng, đem chúng vén gọn ra sau tai, vui vẻ mà cười: "Chờ có một ngày ta nhìn thấy nàng không còn chuyện gì mà phiền lòng, xem nàng giương cánh bay lượn trên chín tầng mây, nhìn mái tóc trắng xóa của nàng, trắng muốt như tuyết, nhìn nàng có được con cháu đầy đàn... Nếu có kiếp sau, hứa với ta phải sống thật tốt." Tay xoa xoa mặt nàng chậm chậm rũ xuống.

"Phi Huyền Minh, chàng không thể chết, chàng không thể bỏ mặc ta lại một mình. Tại sao đến bây giờ chàng mới nói, ta hứa với chàng, chàng muốn cái gì ta đều sẽ đáp ứng chàng." Thẩm Phạn ôm hắn mà khóc đến tê tâm liệt phế.

Thẩm Phạn cầm lấy mũi tên sắc nhọn cắm ở sau lưng Phi Huyền Minh, dùng sức cắm luôn vào ngực chính mình. Máu không ngừng chảy ra, thân thể càng ngày càng nhẹ, tầm mắt cũng bắt đầu mờ hồ.

Nếu có kiếp sau, Phi Huyền Minh càng phải yêu ta trước, phải để ý đến ta nhiều chút, phải bảo vệ ta, phải thời thời khắc khắc đem ta đặt ở trong lòng. Nếu như thế, ta liền hứa với chàng sống chết có nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cầm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Kế hoạch không biết xấu hổ

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Mất to mở ra, Thẩm Phạn phát hiện chính mình đang nằm trên chiếc giường quen thuộc có treo cái giá đèn nho nhỏ ở bốn góc. Chống tay ngồi dậy, trong cổ họng tràn ra tiếng thở dốc, lòng mi cũng run rẩy đến kịch liệt, sau một lúc cả người mới trở nên bình tĩnh lại. Sao lại thế này, chẳng lẽ nàng không chết?

Tỳ nữ Bích Surong đi vào, nhẹ giọng hỏi: "Điện hạ tỉnh rồi?"

Thẩm Phạn gạt mình nhìn Bích Surong, "Hiện tại Đại Tấn đang là lúc nào?"

"Đại Tấn năm hai mươi ba, thừa điện hạ." Bích Surong khó hiểu mà nhìn Trương công chúa.

Thẩm Phạn cố kiềm chế sự vui sướng trong lòng, "Hoàng Thượng và Phi đại nhân ở đâu?"

"Dạ họ đang ở ngự thư phòng, thừa điện hạ."

Thẩm Phạn tùy ý mà khoác thêm một kiện áo ngoài vào, chân cũng chưa kịp mang giày dép mà chạy ngay về hướng ngự thư phòng. Bản thân nàng đã trọng sinh trở lại ba năm trước đây, bọn họ vẫn còn ở bên cạnh nàng. Phi Huyền Minh còn sống, chàng còn sống!

Vừa vào thư phòng, từ ánh mắt đầu tiên nàng đã nhìn thấy hắn. Hắn mặc y phục chỉnh tề, ngọc quan đoan chính, thần sắc thông dong không hoảng loạn, khuôn mặt cương nghị lạnh lùng cùng với đôi mắt uy nghiêm liếc nhìn nàng, sau đó nhận nhậ rồi đi.

Thẩm Phạn bỏ nhào vào trong lòng ngực hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn, khuôn mặt nho nhỏ tinh xảo dán trước ngực hắn. Nàng khóc lớn lên, bộ dáng hoa lệ dãi vũ như mưa như hoa, tiếng khóc thê thảm kia làm người nghe như muốn tan nát cõi lòng.

Thân mình Phi Huyền Minh chấn động, trên mặt đỏ bừng: "Điện hạ, thỉnh tự trọng." Vạt áo trước ngực Phi Huyền Minh đã bị nước mắt và nước mũi của Thẩm Phạn làm cho ướt một mảng lớn.

Thẩm Phạn vẫn cứ dựa dựa mà bám vào trên người Phi Huyền Minh.

"Xuống ngay." Phi Huyền Minh vô cảm mà ra lệnh.

"Hừ, biết rồi." Thẩm Phạn lưu luyến mà rời đi cái ôm ấm áp của hắn, ưỡn khuỷu cản môi đỏ, ngón tay vân vê vạt áo mỏng, lộ ra những đầu ngón chân đáng yêu nhỏ nhắn. Hoàn toàn là bộ dáng của một tiểu nha đầu ngây thơ.

"Hoàng tử bị gì vậy? Lớn thế rồi còn khóc nhè như thế." Tiểu hoàng đế năm tuổi quan tâm mà hỏi.

"Gần đây tỳ cảm thấy có người âm thầm gây bất lợi cho tỳ, Dật Nhi có thể cho Phi đại nhân bảo hộ hoàng tử một thời gian được không?" Thẩm Phạn hỏi.

Cứ như thế, Phi Huyền Minh đã bị bán vào ổ sói như thế, trở thành người bảo hộ bên cạnh Trương công chúa.

Tay Thẩm Phạn chống cằm, nàng đang suy nghĩ phải làm như thế nào để hòa tan khối băng lớn ngàn năm kia. Ha! Dùng mỹ nhân kế, bắt hắn phải chịu trách nhiệm. Từ đây, Công chúa Điện hạ bắt đầu kế hoạch dụ dỗ Tiểu Minh cao lãnh cầm dục.

Chương 3: Con người sắt đá cao lãnh cấm dục

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Trong phòng truyền ra tiếng hét chói tai, Phi Huyền Minh đang phòng vệ ngoài cửa lập tức bay vào trong phòng, xóc lên tấm màn che, đi đến bên mép giường của công chúa. Mồi đôi tay ngó sen vươn ra ôm lấy eo hắn, hai tròng mắt rung rung co chút điềm đạm đáng yêu nhìn hắn: "Phi đại nhân, Phạn Phạn vừa mới gặp ác mộng. Phạn Phạn sợ quá!" Nói xong, nàng ôm hắn chặt hơn, tâm tình rất sợ hắn sẽ biến mất. Thảm Phạn khi mười sáu tuổi thì bộ ngực đã phát triển đầy đủ, so với bánh bao thì còn lớn hơn, kề sát trước lồng ngực Phi Huyền Minh không ngừng cọ qua cọ lại, yếm cũng bị rút ra, lộ ra hơn phân nửa núm cầu tuyết trắng, tiểu phù du phía trên như ẩn như hiện. Phi Huyền Minh nhìn đến mà lòng nóng như lửa đốt, lập tức đẩy nàng ra, xoay người, có chút gấp gáp mà nói: "Xin điện hạ đem quần áo mặc tốt vào!"

Phi Huyền Minh từ nhỏ đã chịu sự dạy dỗ nghiêm khắc, quy củ lễ nghi đều thành thục, làm người biết liêm sỉ, đoan chính. Bọn bè, bằng hữu cũng đều là những người có tri thức, thế nên hắn chưa từng tiếp xúc với cảnh sắc mỹ hoặc như thế này.

Kể này không thành ta lại bày kế khác. Thảm Phạn lại nằm nghiêng trên giường, đem yếm cởi phăng ra, dùng tay vuốt ve bộ ngực sữa đang phát triển của chính mình, thanh âm nũng nịu phát ra: "Phi đại nhân dùng sức đẩy Phạn Phạn như thế, hai bên vú đã bị đụng vào bên giường, đau quá đi. Huynh không giúp Phạn Phạn xoa xoa một chút sao!" Nói rồi, lời kéo lấy bàn tay của hắn để lên bộ ngực sữa của chính mình.

Phi Huyền Minh nhắm mắt lại, để mặc cho Thảm Phạn cảm lấy tay hắn, khi sờ đến một bên vú non mềm, no đủ kia, hắn xém chút đã không khống chế được mình.

Một khi đã bị cảm dỗ thì làm sao có lối thoát, hắn sờ như thế nào cũng cảm thấy không đủ, thế nên dùng lực hơn một týt, xoa nắn vân vê tuyết nhũ thành đủ loại hình dạng. Động tác của hắn chọc cho Thảm Phạn phải phát ra tiếng ngâm nga dụ hoặc: "Phi đại nhân, vú bên kia của Phạn Phạn cũng muốn được xoa xoa." Thảm Phạn dùng sức cảm lấy tay hắn, đem toàn bộ thân thể hắn kéo lên trên giường. Đôi bàn tay to mang theo những vết chai sần nhẹ nhàng cọ xát đầu vú, làm cho đầu vú phần hồng thoáng chốc đã cương ngạnh lên.

Thanh âm nũng nịu, câu dẫn của Thảm Phạn làm cả người Phi Huyền Minh như muốn tê dại: "Phi đại nhân, huynh mở to mắt ra nhìn đi. Ngực của Phạn Phạn bị thương rồi, huynh thay muối thương thương nó đi, muối nghe ngứa y nói nước bọt có thể chữa thương đó!" Tiếng nói ní non này làm lòng hắn chấn động, như có thứ gì đó đang cào cào tâm hắn.

Nói xong nàng liền ấn đầu hắn vào ngực mình. Trước mặt Phi Huyền Minh bây giờ chính là hai bên vú trắng mịn, non nớt, hai điềm thù du phía trên ngưng ngưng mà khoe sắc trước mắt hắn. Cổ họng tức khắc căng thẳng, yết hầu như bị mắc kẹt mà thở dốc.

Bàn tay mảnh khảnh của nàng nâng một bên vú lên đưa đến bên miệng hắn mà nói: "Phi đại nhân, mau tới ăn vú của Phạn Phạn đi, giúp Phạn Phạn chữa thương đi." Trong đầu Phi Huyền Minh giây phút này chỉ có kiêu nhũ đáng yêu, tình xảo kia, hắn thấy nàng như thế thì vội vàng mút một bên ngực vào, dùng bàn năng của nam nhân mà liếm láp, dùng đầu lưỡi treu đùa đầu vú. Tiếng nước chút chút phát ra hết như tiếng trẻ con đang bú sữa mẹ. Ăn xong một bên, chỉ thấy mặt trên dính đầy nước bọt trong suốt nhấp nháy. Tay hắn cũng không rảnh rồi, niêng bên này mút, thì tay lại xoa nắn bên vú còn lại kia, bàn tay to bao trùm tuyết nhũ mềm mịn vân vê, treu chọc. Dẫn tới Thảm Phạn cả người mềm như nước, tiếng rên rỉ nhẹ nhàng bật ra từ hai cánh môi xinh đẹp.

Tỳ nữ Bích Sương thấy Phi đại nhân hồi lâu vẫn còn chưa ra cửa, vội hỏi: "Đại nhân, điện hạ hiện tại ở đâu rồi?"

Tiếng nói của nàng thoáng chốc kéo lý trí của Phi Huyền Minh lại, ngọn lửa dục vọng lập tức tiêu tán. Hắn vội kéo lấy tấm chăn mỏng che kín thân thể của Thảm Phạn lại, rồi quỳ gối xuống giường: "Là do vi thần vấy bẩn điện hạ. Điện hạ muốn giết muốn chém, muốn làm gì vi thần cũng được."

"Phi đại nhân làm gì mà nghiêm trọng như thế, huynh chỉ là giúp Phạn Phạn chữa thương mà thôi, tội lỗi sao trắng gì! Huynh lui xuống trước đi."

"Vâng, điện hạ." Dứt lời, hắn liền đứng dậy ly khai.

Thịt đã đến miệng còn để mất, thật không cam lòng, lần sau ta phải xuất ra đại chiêu thì có lẽ mới bắt chặt hắn được, xem chàng có thể chạy đi được nơi nào nha cái khối băng chết tiệt kia. Nhìn ra được hắn đã động tình, Thảm Phạn liền nở nụ cười giao hoạt hồ ly.

Chương 4: Khiêu khích

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Phi Huyền Minh trước giờ vốn tự tin về khả năng kiềm chế của mình, nhưng giờ hắn mới phát hiện ra trước mắt điện hạ hắn hoàn toàn không thể duy trì nổi.

Ngày kế khi hắn đang tắm rửa chuẩn bị nghỉ ngơi thì lại nghe quản gia báo rằng Trưởng công chúa ghé chơi. Hiện tại thái lão gia đang đón tiếp ở phía trước. Nghe vậy, Phi Huyền Minh vội vàng đi qua.

Trên mặt Thẩm Phạn thẹn thùng, nhẹ cắn môi dưới: "Phi lão thái gia không cần đa lễ, bổn cung hôm nay đến đây là để báo đáp công ơn cứu mạng của Phi đại nhân. Phi đại nhân không cần phải tự trách áy náy gì cả, việc tối hôm qua là ngoài ý muốn, bổn cung sẽ không vì thế mà dây dưa không rõ với chàng ấy."

Tối hôm qua? Ngoài ý muốn? Vừa nghe những lời này thì trong đầu mọi người liền nghĩ đến một hình ảnh không trong sáng.

Phi Huyền Minh thấy nàng nói thế, cũng còn may là chưa phun ra một ngụm máu!

Phi Huyền Minh gấp gáp nôn nóng, bộ dáng muốn nói lại thôi: "Ta không có, không có..."

Thẩm Phạn lấy khăn tay nhẹ lau đi những giọt nước mắt trên mặt, gắt đầu nói: "Huynh không có làm gì hết, đều là do muội... Là do muội tự mình đa tình, là do muội quá si tình, là do muội đã tự chặt đứt đi con đường sau này của mình! Là muội, tất cả đều là do muội!"

Nàng quay đầu hướng về phía Phi Huyền Minh, đôi mắt long lanh mang theo ba phần ủy khuất, còn lại là bảy phần tình ý. Yêu không được, hận cũng không thể, nàng nguyện ý đem tất cả những ô danh tiếng xấu gánh vào trên người, chỉ mong hắn... Có thể được hạnh phúc... Sau đó nàng nghẹn ngào quay đầu rời đi. Một mạch động tác lưu loát này của nàng làm mọi người ở đều chấn động, ai cũng chắc chắn rằng Phi Huyền Minh đã làm ra sự tình phụ lòng Công chúa, thật là không đáng mặt nam nhân.

Ngay cả Phi Huyền Minh với khuôn mặt lạnh lùng, băng sương quanh năm cũng không khỏi thầm cảm thán nàng.

"Vi thần nguyện ý cười hỏi điện hạ, không biết điện hạ có thể hạ thấp tiêu chuẩn mà gả cho kẻ thấp hèn như vi thần không?" Phi Huyền Minh vén áo bào quỳ xuống.

"Ngày mai huynh hãy hướng Hoàng thượng bẩm báo chuyện này đi." Thẩm Phạn trong lòng cực kỳ vui mừng.

"Vâng, điện hạ. Điện hạ nói chuyện cùng vi thần một chút được không?" Không cho phép Thẩm Phạn cự tuyệt, hắn nhanh tay kéo nàng rời đi.

Lưu lại một đồng người với vẻ mặt ngu ngơ.

Để tránh tai mắt, hắn đem Thẩm Phạn đưa tới hoa viên phía sau núi giả, đến chỗ khuất chỉ vừa chỗ cho hai người, thân thể chặt chẽ mà kề sát bên nhau.

Thẩm Phạn cười hi hi đuổi tay ra, ôm lấy cổ hắn: "Huynh đứng gần muội như vậy, có phải là muốn hôn muội hay không?"

"Điện hạ thích vi thần sao?" Hắn quan tâm hỏi.

Ánh mắt Thẩm Phạn sáng ngời: "Thích a, trong lòng muội chỉ có huynh, muội rất ngưỡng mộ huynh, muốn được gần gũi với huynh. Vậy huynh có thích Phạn Phạn không?"

Phi Huyền Minh suy nghĩ miên man, hắn làm sao có thể không rung động với nàng. Ba năm trước đây, khi hắn tiến cung, vào khoảnh khắc hắn nhìn thấy nàng trong trang phục hồng nhạt trong sáng, tình cảm của hắn đã hình thành từ đó. Hôm nay có lẽ là ngày vui nhất của hắn, chỉ là hắn che dấu quá sâu không muốn biểu lộ ra mà thôi.

"Không biết đời trước vi thần đã làm việc gì, mà đời này điện hạ lại có thể một lòng một dạ với ta như thế. Điện hạ cũng biết rằng ta muốn dùng hết cả cuộc đời này, muốn cùng điện hạ mãi mãi cùng nhau." Nói xong, hắn cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ thắm kia.

Thẩm Phạn lệ nóng bùng bùng, đỏ ngốc! Bởi vì kiếp trước huynh đã hi sinh vì ta.

Nàng dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng phác họa hình dáng môi của hắn, khi thì hút hút cắn cắn cánh môi hắn, khi thì truy đuổi trên đầu đại lưỡi của hắn, rằng môi triền miên mãi không chia lìa.

Thẩm Phạn nghiêng mặt sang liếm láp vành tai hắn, ở bên tai hắn kiều mị nói: "Phi Phi, chúng ta đời này kiếp này mãi không chia lìa." Từ vành tai hắn chậm rãi dời xuống hầu kết, cái lưỡi vòng quanh kiêu kiêu. Toàn thân Phi Huyền Minh một trận tê dại, cả người nóng bức như muốn bị lửa tình đốt cháy.

Đôi mắt âm trầm của hắn thâm tình nhìn tiểu nhân nhi trước mắt: "Được, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không chia lìa. Ta thích nàng kêu ta là Phi Phi."

Phi Huyền Minh đỡ phía sau của nàng, nhắc nàng lên, để hai chân nàng kẹp lấy vòng eo tinh trắng của hắn, đôi tay dò xét cánh mỏng của nàng, bộ dáng hệt như người lớn ôm trẻ con, thanh âm trầm thấp khàn khàn nói: "Phạn Phạn, ta muốn ăn vú của nàng, ngày hôm qua ta vẫn chưa nhấp nhấp đủ."

Thẩm Phạn ngưng ngừng đem vạt áo đẩy ra, ánh mặt trời chói chang chiếu rọi nửa phần trên của nàng. Đôi tay nàng che lấy bầu ngực nở nang, con mắt buông thõng xuống, lông mi dài cong vút làm ngủi quan nàng càng thêm tinh xảo, khuôn mặt trắng nõn hiện lên chút ửng hồng, có chút thẹn thùng, cũng có chút mê người.

Trên đời này dù hoặc khó tránh khỏi nhất chính là biểu tình thẹn thùng của thiếu nữ. Chỉ một cái chớp mắt này của nàng cũng làm đáy lòng hấn xúc động không thôi, hấn cảm thấy... Nàng thật đẹp, đẹp như một tiên nữ giáng trần.

Phi Huyền Minh cảm thấy đầu lưỡi khô đắng, bụng dưới căng thẳng, tiểu đệ của hấn đang có xu hướng muốn thoát ra ngoài.

Tay nhỏ của Thẩm Phạn kẹp chặt lại bầu vú, động tác này của nàng làm hai bên ngực nở nang được nâng lên, hiện lên rãnh sâu mê người. Hấn vội bỏ tay nàng, đồng thời ngậm lấy hai viên ngọc châu phần nộn vào trong miệng, liếm liếm mát mát. Hồi lâu hấn mới buông tha cho hai đỉnh đầu vú vô tội kia, tuy vậy hương vị ngọt ngào của nàng vẫn tràn ngập trong miệng hấn.

"Phi Phi, nhẹ chút. A a, đau quá..." Thẩm Phạn nhẹ thờ ra.

Phi Huyền Minh đưa tay lên, bắt lấy một bên vú lớn mà mạnh mẽ xoa nắn, trong miệng lại ngậm đầu vú bên kia mà lôi kéo: "Vú của Phạn Phạn mềm mại như cục bột, thật thích."

Bàn tay hấn chạy xuôi xuống cơ thể nàng, đi vào bụng nhỏ bóng loáng tinh tế phía dưới mà sờ soạng, về mặt Thẩm Phạn ửng đỏ kinh hô: Phi Phi, đừng mà, đừng sờ nơi đó."

Phi Huyền Minh tà mị cười nói: "Hiện tại biết sợ rồi à, đêm qua lúc trêu chọc, khiêu khích ta thì sao không biết chừng mực như thế. Ngoan, để phu quân xem xem phía dưới của nàng là như thế nào."

Tay hấn thăm dò xuống phía dưới, sờ đến lông mao lơ lửng, xuống chút nữa là đến hai cánh môi non mềm, đẩy ra thì chạm đến một cái thịt tiềm nhô lên. Đầu ngón tay hấn vân về điểm nhô lên đó, đầu ngón tay chai sần không ngừng cọ xát vào làm Thẩm Phạn rung mình, phát ra một tiếng rên rỉ yêu kiều thật dài Hấn đã phát hiện ra điểm mẫn cảm của nàng.

Ngón tay hấn thăm dò vào trong còn phát hiện thêm một chỗ nữa. Chỗ này chảy ra rất nhiều dịch thủy làm ướt ngón tay hấn, hấn trên dưới vỗ về trêu chọc càng làm cho dịch thủy càng thêm tràn lan.

Thẩm Phạn xụi lơ trong lòng ngực vững chắc của hấn: "Phi Phi, tiểu huyết bên dưới của muội bị huynh trêu chọc thật ngứa."

Huyết động bên trong như không ngừng lôi kéo thúc giục hấn tiến vào sâu hơn, bên trong ẩm ướt ẩm áp, vách thịt phía trong như vô số cái miệng nhỏ không ngừng liếm mát ngón tay hấn. Hấn thật không dám tưởng tượng nếu như đại côn thịt của hấn thật sự cắm vào trong nhục huyết mê người này thì cảm giác mất hồn sẽ như thế nào a!

Ngón tay duỗi sâu vào bên trong, đụng phải một tầng chắn mỏng, thanh âm gợi cảm mê hoặc của hấn làm bả bên tai nàng: "Ta yêu Phạn Phạn." Ngón tay hấn không dám phá đi tầng chắn mỏng manh này, chỉ ở quanh quẩn đó mà cọ xát, khiêu khích. Động tác hấn tăng nhanh dần tới Thẩm Phạn không kiềm chế được mà kêu rên liên tục.

Sau khi hấn rút ngón tay ra, Thẩm Phạn lập tức cảm nhận được sự trống vắng, hư không, nàng hờn dỗi nói: "Phi Phi, muội còn muốn, huynh tiếp tục đi."

Phi Huyền Minh làm sao có thể chịu đựng được sự nũng nịu này của nàng. Xé mở quần lót của nàng ra, để côn thịt đã sớm cương ngạnh cứng rắn như đá của hấn kề sát vào cửa huyết, bóp chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng bắt đầu trườn động, làm Thẩm Phạn đau đến hai mắt nhắm lệ: "Muội từ bỏ a, thả muội xuống."

Phi Huyền Minh thả lỏng sức lực, để hai chân nàng khép lại, háng kẹp chặt lại côn thịt chính mình, qua lại trườn sát. Một tiếng gầm nhẹ, mã mắ buông lỏng, tinh dịch đặc sệt màu trắng ngà phun ra. Phi Huyền Minh gắt ôm chặt nàng, cọ xát khuôn mặt của nàng. Hấn không muốn dây dưa cùng nàng ở chỗ này, hấn muốn cho nàng những thứ tốt nhất.

Phi Huyền Minh giúp nàng chỉnh sửa lại váy áo, chỉ là còn mảnh quần lót đã bị hấn xé rách kia không thể nào tiếp tục mặc được nữa thế nên hấn chặn ngang rồi bế nàng lên đi về phía phòng hấn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cẩm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Triền miên

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Buổi tối hôm nay sẽ diễn ra lễ hội hoa đăng mỗi năm một lần, Phi Huyền Minh đã đáp ứng là sẽ đi cùng Thẩm Phạn.

Từ xa nàng đã thấy hấn tới đón. Hấn mặc một bộ bạch y trắng như tuyết, mặt trắng nõn phiêu bồng cùng với mái tóc dài được buộc lại bằng dải lụa, một nửa rối tung, một nửa trói buộc, có vẻ phong lưu phóng khoáng.

Thật là công tử vô song làm Thẩm Phạn nhìn đến mà ngây ngất.

Xem xong hội hoa đăng, Phi Huyền Minh ôm lấy Thẩm Phạn, thần bí nói: "Phạn Phạn, ta mang nàng đi chỗ này." Sau đó hấn lấy ra một chiếc khăn nhỏ nhẹ nhàng che đôi mắt nàng lại.

Khi đến nơi, hấn cởi bỏ khăn trên mắt nàng xuống. Trước mắt Thẩm Phạn hiện giờ là một mảnh trời trắng sáng, những cái hoa đăng đăng phiêu đăng nhìn như những đám mây trắng đang lướt nhẹ, như hoa tuyết rơi đầu cầu, đầy trên đất, nhẹ nhàng, dịu dàng. Phong cảnh không thể chê vào đâu được.

"Phi Phi, thật đẹp!" Thẩm Phạn kinh hô.

"Sẽ càng đẹp hơn nữa đây." Hấn từ trong lồng ngực lấy ra một cái ống trúc, hướng về phía bầu trời mà phát tín hiệu. Một lát sau, hơn một ngàn cái đèn Không Minh chậm rãi bay lên cao, bầu trời đêm trong nháy mắt được phát sáng, tựa như có hàng ngàn ngôi sao đang tô điểm cho nó, khung cảnh đẹp đến xao xuyến làm lòng người rối loạn. Hấn ôm nàng vào lòng: "Phạn Phạn thích không?"

Trong lòng nàng hiện giờ đã cực kỳ cảm động, nước mắt không tự chủ được dâng lên, rồi tràn ra khỏi khóe mắt. Bờ môi mỏng của hấn khẽ chạm vào cái trán của nàng rồi đến đôi mắt, chóp mũi. Ngâm lấy đôi môi ngọt nhẹ nhàng liếm láp, đầu lưỡi cạy hàm răng đang cắn chặt ra rồi khuấy đảo. Nước mắt của nàng được hòa tan giữa nụ hôn tràn miên này.

Chàng nắm lấy tay ta, cho ta nhớ về kiếp trước;

Chàng ôm ta vào lòng, giải khai đi hết mọi phiền muộn.

Nắm lấy tay chàng, cùng chàng si tâm cuồng vọng;

Hôn lên mắt chàng, cùng chàng trải qua ngàn kiếp luân hồi.

Nắm lấy tay nhau, cùng nhau trải qua một đời phong ba.

Phi Huyền Minh đem áo ngoài trải ra trên đất, để nàng nằm lên nó. Cúi người xuống, nàng ôn nhu mà nhìn thẳng vào mắt hấn, sau đó cuốn một lọn tóc vào ngón tay, rồi cũng làm tương tự như thế với hấn, ánh mắt sáng ngời: "Chúng ta kết tóc làm phu thê, đời đời ân ái. Dù có khó khăn, gian khổ, dù có vui sướng, phúc phận phải mãi mãi ở bên cạnh nhau, dính chặt nhau mãi không xa rời."

Bên trong lòng bàn tay trắng nõn của nàng là hai sợi tóc đang quấn chặt lấy nhau. (Kua Kua)

Lòng Phi Huyền Minh rung động mạnh, mở to mắt nhìn nàng, "Phạn Phạn, nàng nói thật chứ?"

Thẩm Phạn ngượng ngùng gật gật đầu.

Ánh mắt hấn thâm thúy, nhắc tay lên mà thề: "Trời có thiên, đất có lành, xin Nguyệt Lão chứng giám. Ta, Phi Huyền Minh, nguyện đời đời kiếp kiếp cùng Thẩm Phạn đầu bạc không xa nhau. Cho dù nàng vô tâm, ta cũng sẽ không hối hận. Nguyên dang cả cuộc đời này bên cạnh nàng."

Tâm Thẩm Phạn sớm đã mềm nhũn ra: "Phi Phi, ta..."

Phi Huyền Minh cởi bỏ vạt áo trước ngực nàng, thân thể mềm mại bạch ngọc của thiếu nữ tỏa sáng dưới ánh trăng êm đềm, hai vú tròn trịa tuy rằng không phải lần đầu hấn nhìn đến, nhưng chúng vẫn làm hấn yêu thích không thôi. Một cỗ nhiệt khí bốc lên, hạ thân lại bành trướng. Hấn nhịn không được mà đưa tay ra vuốt ve cự nhũ kia, ngón tay vừa néo vừa khảy đỉnh vú hồng nhạt. Đầu lưỡi trần trọc khiêu khích, rồi lại khẽ cắn, thoáng chốc hai tiểu nha đầu đã thấm đầy nước bọt. Hấn hôn dọc theo một đường thân thể của nàng, xuống đến bụng nhỏ, liếm láp cái rốn nhỏ nhỏ, đáng yêu kia.

Hấn đốt lửa khắp nơi trên người nàng, da thịt trắng nõn mềm mại bị khiêu khích đến ửng đỏ. Bởi vì nóng bỏng như thế, mà muốn tránh cũng không được, thế nên bên trong cơ thể chỉ có thể tiết ra một dòng dịch để dập tắt đi ngọn lửa tình dục này.

Hai mắt Thẩm Phạn mê ly, miệng phát ra những tiếng rên rỉ yêu kiều: "Phi Phi, ta muốn chàng, ta muốn chàng... Cho ta." Nàng khó chịu mà vặn vẹo vòng eo.

Phi Huyền Minh tách hai chân nàng ra, nơi tư mật dưới ánh trăng lại càng thêm mê người. Hấn say mê mà nhìn đến tiểu nhục huyết của người con gái hấn tha thiết này.

Thẩm Phạn nghẹn ngừng mà nghiêng mặt sang một bên: "Đừng xem, Phi Phi." Đang định đem chân khép lại thì bị hấn ngăn cản: "Phạn Phạn, nàng không biết tiểu huyết nàng đẹp như thế nào đâu, chúng đang quyến rũ ta này." Lần trước hấn chỉ được dùng ngón tay mà sờ đến, lần này hấn phải dùng hàng thật giá thật mà chinh phục nó hoàn toàn.

Ngón tay để ở cửa huyết, thấm một chút dâm thủy mà tới bên miệng nhắm nháp: "Mật thủy của Phạn Phạn thật ngọt." Hấn vùi đầu vào nơi đó, dùng đầu lưỡi mà phác họa đường cong nơi hoa huyết dâm đãng, liếm mút hai cánh thịt môi kia. Thẩm Phạn khó có thể chịu được loại trêu chọc thế này, toàn thân tê tê dại dại, tiếng ngâm nga kiều mị thanh thoát tiến vào trong lòng hấn, giống như thanh âm của tự nhiên, làm hấn như muốn mất cả hồn phách.

Liếm rồi lại cắn, động tác của hắn làm dâm thủy của tiểu mỹ nhân không ngừng trào ra. Phi Huyền Minh dùng miệng hút hết vào, uống đến trong miệng, hương vị ngọt ngào kia như thấm vào ruột gan, làm hắn khuây khỏa không thôi.

Đầu lưỡi của hắn bị tiểu huyết hút vào trong động, bề mặt thô ráp không ngừng cọ xát xung quanh.

"Phi Phi, bên trong thật ngứa, Phạn Phạn rất khó chịu, sâu... Sâu thêm chút nữa đi." Thảm Phạn vô lực cầu xin.

Phi Huyền Minh thấy cơ thể nàng cũng đã chuẩn bị tốt, lại dùng ngón tay nhẹ trấn an tiểu huyết, ngón tay đi vào huyết động quấy loạn, khiêu khích mị thịt, qua lại theo tiết tấu, phía dưới của Thảm Phạn bị kích thích đến cực độ, dâm thủy không ngừng tuôn trào thấm ướt bàn tay hắn.

Phi Huyền Minh cởi quần áo ra, cả người không mảnh vải che thân. Không nói đến thân hình cao lớn của hắn, cơ bắp hắn cũng rất vĩ đại, toàn thân không có bất cứ cái sẹo nào, nhìn những giọt mồ hôi treo mình trên cơ bắp cường tráng của hắn, Thảm Phạn bỗng dưng có khao khát tiến lên liếm mát lấy chúng.

Thảm Phạn nhìn xuống chút nữa, tựa như vô tình mà thoáng qua vật kia, mắt trừng to tay vội che đi tiếng hét lớn ở miệng: "Đó là cái gì vậy? Sao, sao... To thế?"

Phi Huyền Minh kiêu ngạo nhìn Thảm Phạn: "Phạn Phạn, đây là tiểu đệ đệ, dùng để cầm tiểu muội muội của nàng. Côn thịt của phu quân, Phạn Phạn có vừa lòng không?"

Thảm Phạn quan sát quy đầu to như trứng ngỗng cùng với những đường gân xanh bạo khởi quấn quanh côn thịt hùng vĩ kia. Nàng bỗng nhiên nghĩ đến mình đã chọc phải một rắc rối lớn rồi, xoay người đẩy tính chạy trốn, lại bị Phi Huyền Minh bắt lấy mắt cá chân kéo trở lại: "Phạn Phạn vậy là có ý gì?"

"Không, không được đâm vào. Phi đại nhân đây có tài có đức, chúng ta từ từ thảo luận lại!" Thảm Phạn nhè nhẹ run.

"Phạn Phạn nghĩ có thể thoát được sao? Ta sẽ chậm rãi, nếu đau thì cắn ta." Hắn dụ dỗ nàng.

Hắn đỡ lấy côn thịt thô to kia cọ xát vào khe thịt của Thảm Phạn, quy đầu chậm rãi đẩy hai cánh môi ra, làm cho nhục huyết từng chút một cắn nuốt nó. Thân mình Thảm Phạn thoáng căng chặt lên: "A... Thật chặt."

Hắn thờ dài một tiếng, tiểu huyết nhỏ nhắn kia kẹp hắn quá chặt đến nỗi hắn không thể nhúc nhích, cảm thụ được vách tường thịt ấm áp bên trong đang gát gao hấp thụ côn thịt của hắn, làm hắn thật muốn mau chóng đem toàn bộ gốc rễ hoàn toàn đi vào.

"Phạn Phạn nhẫn nhịn chút đi, ta muốn đâm hết vào tiểu huyết của nàng, ta muốn nàng. Nàng là của ta." Nói xong, hắn nhẹ động vài cái, hoãn một chút cho Thảm Phạn bình tĩnh rồi sau đó dùng sức xô xuyên qua, xuyên luôn qua tấm màng mỏng manh mà tiến sâu vào bên trong.

Cái đau này, làm sao so được với mũi tên xuyên tim đời trước, làm sao so được với nỗi đau mất đi người thân yêu.

Thảm Phạn nhu tình xoa lấy khuôn mặt hắn: "Vì chàng, ta nguyện ý."

Phi Huyền Minh như được thêm cổ vũ, mạnh mẽ thao động lên. Sau khi Thảm Phạn thích ứng được thì tiểu huyết nhi càng thêm nhiều nước, có của chính nàng chảy ra, cũng có một chút ít bị hắn làm cho bắn ra ngoài...

Thảm Phạn bị hắn đâm đến điên loạn đảo phượng, tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn: "Phi Phi, không... Không cần, ta chịu không nổi, chàng đi ra đi, mau lên."

Khoái cảm chinh phục làm hắn càng thêm điên cuồng, mỗi sợi lông tơ trên người đều không ngừng kêu gào, côn thịt lớn bị huyết thịt gát gao xoắn chặt lại, cảm giác hút hồn áp đến, thịt hành nhảy lên. Từ mả mắt phun ra một dòng tinh dịch trắng sữa lấp đầy toàn bộ cổ tử cung nàng, phát ra tiếng thở thỏa mãn.

Hắn muốn nhanh chóng chiếm hữu nàng như vậy là vì hắn sợ đây chỉ là mộng xuân. Nếu khi tỉnh giấc sẽ không nhìn thấy hình ảnh của nàng. Nhưng hiện tại, nàng rút cuộc cũng đã thuộc về hắn.

Hắn ôm thân thể mềm mại của nàng, hít thở lấy mùi thơm của cơ thể nàng, miên man đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Một dòng luân hồi, một năm tuổi, ai vì ai mà hối hận.

Một ý nghĩ, một tiếng thở dài, ai thích ai.

Một lần buông tay, một cái ngoảnh đầu, ai nhớ về ai.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cảm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Phi đại nhân thất thổ

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Hôn kỳ của Thẩm Phạn và Phi Huyền Minh được định vào ba tháng sau. Theo luật lệ, đã là Phò mã thì không được giữ những chức vụ quan trọng khác, nhưng hiện tại ngoài Phi Huyền Minh ra thì không có ai khác đủ năng lực để đảm nhận chức vụ Chi Huy Sứ.

Mấy ngày không gặp Phi Huyền Minh thật là khó chịu, nên Thẩm Phạn đã quyết định sẽ cải trang thành một gã sai vặt rồi lên vào Phi phủ.

Ở thư phòng, nhân vật chính đang ngồi lật xem một sự vụ, trong đó có đề cập đến một số vấn đề xảy ra gần đây trong hoàng cung, yêu cầu Cẩm Y Vệ giúp đỡ.

Bỗng nhiên có một hòn đá bị ném tới trên bàn của hắn, nhìn ra thì thấy một gã sai vặt nhỏ nhắn đang nở nụ cười ngọt ngào với mình, đôi mắt cong cong như vàng trắng lưỡi liềm, chính cặp mắt này, trong sáng thuần khiết, tựa như ánh trăng, đã hớp hồn hắn. Phong thái mỹ mạo, cao quý kia, làm người ta không thể nào dời mắt.

Phi Huyền Minh bước nhanh về phía cửa, đưa tay ôm lấy nàng: "Sao lại đến đây?"

Thẩm Phạn chu chu cái miệng nhỏ: "Phi đại nhân bận trăm công nghìn việc, làm sao còn thời gian rảnh rỗi mà nghĩ đến ta, thế nên ta chỉ có thể mặt dày mặt dạn mà tìm đến ngài thôi."

Phi Huyền Minh tựa trán hắn lên trán nàng, cảm lấy bàn tay nhỏ nhắn không xương của nàng đặt lên bên ngực trái: "Nơi này của ta không có lúc nào là không nhớ đến nàng." Hơi thở nóng bỏng của hắn phả lên trên mặt nàng, thật ngứa.

Hắn kéo nàng đến bên ghế thái sư, để nàng ngồi trên đùi của hắn, vùi đầu vào cổ nàng, hơi thở quanh quẩn trên miên. Giờ phút này, hắn thật hạnh phúc.

Ngón trỏ mân mê lấy đôi môi mật ngọt mê người của nàng, thanh âm trầm thấp khàn khàn bật ra khỏi miệng: "Phan Phạn hôm nay dùng son môi vị gì thế? Ta nếm thử được không?"

"Không, không mà." Nghĩ đến việc sẽ bước ra ngoài với đôi môi sưng đỏ, điều này làm nàng xấu hổ muốn chết thôi.

Phi Huyền Minh nắm lấy cằm nàng, không cho nàng cự quậy, đầu lưỡi đảo qua hai phiến môi đỏ thắm của nàng, đem toàn bộ son môi nhấp nháp vào trong miệng bản thân, hơi hơi mỉm cười: "Là vị mật đào, ăn thật ngon!" Môi nàng óanh nhuận thơm ngọt, mềm mềm, thơm thơm. Đầu lưỡi lạnh lẽo của hắn nhẹ thấm nhập vào, tham lam mà cướp lấy hơi thở thuộc về nàng.

Nàng bị hắn hôn đến toàn thân tê dại, đầu óc choáng váng, theo bản năng mà đáp lại hắn.

Ngay lúc hai người đang tình chàng ý thiếp, hạ nhân bên ngoài lại không thức thời mà gõ cửa: "Thưa thiếu gia, Mạnh đại nhân muốn gặp ngài."

Thẩm Phạn đột nhiên nhảy dựng lên, đi vòng vòng trong phòng, "Không thể để hắn thấy ta, ta phải trốn, nhanh, nhanh nào. Chàng mau đem ta đi trốn đi."

Ngược lại, Phi Huyền Minh rất bình tĩnh, ung dung. Hai tay khoanh trước ngực, nhìn nàng khẩn trương: "Cầu xin ta đi!"

Thẩm Phạn nhìn vẻ mặt thông dong của hắn, mắt trừng to, nhưng không thể không chịu thua hắn, "Hảo ca ca, cầu người a!" Đồng thời, nàng cũng hôn lên má hắn một cái.

Tiếng nói của nàng nũng nịu, dễ nghe. Trong lòng Phi Huyền Minh cảm thấy như đang nở rộ.

Hắn kéo Thẩm Phạn xuống phía dưới gầm thư án, cho nàng trốn ở đó. Còn chính hắn thì ra mở cửa cho Mạnh đại nhân tiến vào. Tùy ý phát tay để hắn ta ngồi ở ghế đồ cạnh cửa, còn bản thân thì ngồi ở án thư án trước ghế thái sư.

Phi Huyền Minh và vị khách ngồi phía trên thảo luận về những vụ án trong triều, Thẩm Phạn phía dưới cảm thấy thật nhàm chán, không thú vị. Đôi mắt nhìn ngăm xung quanh, bỗng nhiên thấy hai chân tình lang của mình đang tách ra, chỗ bụng nhỏ có hơi hơi nhô lên. Thẩm Phạn cười giảo hoạt như một tiểu yêu tinh, nghĩ thầm vừa rồi chính người đã trêu đùa ta, bây giờ hãy xem ta phản công đây. Nàng ngồi quỳ xuống, hai tay duỗi ra, nắm lấy tiểu huynh đệ của hắn qua một lớp quần áo, vuốt ve lên xuống. (Kua Kua)

Phi Huyền Minh nhăn mày, lại nhịn không được mà nhẹ rên ra tiếng, liếc mắt nhìn xuống tên tiểu chiến hữu đang hưng phấn, phấn chấn mà đứng đứng lên, gân xanh trên trán bỗng nổi lên.

"Phi đại nhân, ngài bị gì vậy?" Mạnh đại nhân rất quan tâm mà hỏi.

Phi Huyền Minh vẩy vẩy tay: "Không sao, ta chỉ đau bụng thôi. Mời Mạnh đại nhân tiếp tục."

Thẩm Phạn cảm thấy còn chưa thỏa mãn, tay nhỏ cởi bỏ quần áo bên ngoài của hắn, trong phút chốc, đôi mắt nàng đã phải đối diện với một cự vật gân xanh hùng tráng, cao cao tại thượng mà nhô đầu lên giữa lớp lông rậm rạp.

Quy đầu thô to, từng vòng gân xanh như muốn bạo khởi, bàn tay mạnh mẽ của nàng chỉ có thể cầm được một nửa cự vật nóng bỏng này, từ góc rẽ

bên dưới từ từ di chuyển, vuốt ve lên trên. Mà Phi Huyền Minh lại không dám nhúc nhích, chỉ có thể để nàng tùy ý làm bậy.

Mã mắt côn thịt tiết ra một ít chất nhầy trong suốt, đầu lưỡi ôn nhu của Thẩm Phạn liếm láp lấy phần đỉnh mẫn cảm, làm tên yêu nghiệt nào đó nhịn không được mà gầm nhẹ thành tiếng. Bàn tay đang đặt trên bàn của hắn không ngừng nắm chặt lại, một tay chống trán, che dấu đi biểu tình dục cầu bất mãn và vẻ mặt sung sướng hưởng thụ của bản thân.

Mạnh đại nhân lại nhìn ra là hắn đang quá đau đớn: "Phi đại nhân, ngài còn khỏe chứ? Có muốn gọi đại phu lại xem xét một chút không?"

Phi Huyền Minh điều chỉnh lại hô hấp: "Không có gì to tát cả, nghỉ ngơi một chút thì khỏe ngay thôi. Chi bằng, việc này chúng ta để sau hẵng nói tiếp, mong Mạnh đại nhân rộng lượng thứ lỗi cho ta."

Hắn gọi hạ nhân tiến Mạnh đại nhân ra ngoài.

Phi Huyền Minh ngồi trên ghế đặt chân xuống đất, kéo nhẹ ghế về phía sau. Lôi cái tên đầu xỏ đang trốn trốn núp núp phía dưới ra, làm nàng ngồi trên người mình.

"Nàng là muốn nhìn ta sướng chết phải không?" Phi Huyền Minh trừng phạt bằng cách đánh nhẹ mấy cái vào mông nhỏ của nàng.

Hắn đối mặt với nàng, thở hỗn hển: "Xem ra cũng khá thoải mái, Phạn Phạn tiếp tục liếm nó đi!"

"Ai bảo chàng trêu chọc ta làm chi, bây giờ chàng cầu xin ta lại đi." Nàng hát cầm, kiêu ngạo mà nhìn hắn.

"Được được được. Phạn Phạn, cầu xin nàng, cái gì ta cũng thuận theo nàng."

Thẩm Phạn nhìn xem bộ dáng đáng thương của hắn, nhịn không được mà cười ra tiếng: "Bản Công chúa hiện tại sẽ hảo hảo hầu hạ Phò mã đây một phen." Nói xong, quý gối xuống giữa hai chân hắn.

Hắn thấy Thẩm Phạn mở rộng vạt áo của nàng, hai tay nâng lấy cặp vú nõ nang kẹp côn thịt của hắn vào chính giữa, trên dưới vuốt ve, hai vú cũng theo tiết tấu của động tác mà phập phồng rung động. Khóe môi Thẩm Phạn phát ra những tiếng ngâm nga mị hoặc. Cảnh tượng hương diễm này làm người xem như hắn muốn chảy cả máu mũi, côn thịt cũng theo đó mà cảm nhận sự mềm mại đang bao bọc, nó càng thêm bành trướng, cứng rắn.

Đầu lưỡi phẩn hồng liếm mút lấy đỉnh quy đầu, mã mắt phía trên không rỉ ra chất nhầy trong suốt, đầu lưỡi cũng theo đó mà đem cổ dịch trắng đục này hàm chứa trong miệng, rồi nuốt xuống.

Phi Huyền Minh thoải mái mà thở dài một hơi: "Thẩm Phạn ngoan, ngâm nó vào đi." Hắn nắm lấy đầu nàng, ấn sâu xuống phía dưới.

Thẩm Phạn mở miệng ra, gian nan mà ngâm lấy côn thịt cứng rắn, thô to này. Hai mắt nhắm lệ ngẩng lên nhìn hắn, Phi Huyền Minh chỉ cảm thấy dục hóa như muốn thiêu đốt hắn, hai mắt đỏ ngầu, thật muốn trồi động trong miệng nàng, khoái cảm ảm áp, hoạt nộn từ cái miệng nhỏ của nàng thật sáng khoái. Toàn thân hắn không ngừng căng chặt, run rẩy.

Cái miệng nhỏ không nuốt hết được côn thịt, cổ hết sức chỉ đến một nửa, nước bọt theo khóe môi nàng chảy xuống, côn thịt trong nháy mắt tràn đầy hương vị của nàng. Cái miệng nhỏ càng thêm dùng sức liếm láp, phần eo của hắn cũng theo nhịp điệu mà đóng đưa đâm sâu vào miệng nàng, mỗi một lần hút của nàng làm hắn như muốn bắn ra.

Nàng liếm rồi lại liếm, từ dưới lên trên, rồi lại đánh vòng, rồi lại mút vào, hàm răng nhẹ nhàng tinh nghịch cắn mút lấy quy đầu của hắn. "Ân..." Một tiếng gầm nhẹ, Phi Huyền Minh không thể chịu đựng được đòn tấn công bất ngờ như thế. Tinh quan buông lỏng, bắn ra, một cổ tinh dịch nóng ẩm phun thẳng vào miệng nàng, còn có một chút theo kẽ môi nàng tràn ra chảy đến trên ngực. Một bộ xuân sắc, kiêu mị, câu dẫn.

Phi Huyền Minh đem nàng lau sạch sẽ, bế nàng vào phòng rửa sạch, lau luôn cả cái miệng nhỏ của nàng: "Cái tiểu yêu tinh này, dương khí của tướng công đây đều bị ngươi hút hết rồi." Thẩm Phạn vô lực ngoan ngoãn, để hắn bế lên giường.

May mà buổi chiều cũng không có việc gì quan trọng. Việc hắn cần làm hiện giờ chỉ là ôm tiểu mỹ nhân vào trong ngực, vỗ về bờ mông căng tròn của nàng, bồi nàng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cẩm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Một mặt khác của Phi đại nhân

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Tháng này, trong kinh thành đã xảy ra ba vụ án mạng, những người bị hại đều có chút ít liên hệ tới hoàng cung, gồm có hai vị ma ma về quê đường lão và còn lại là một thợ thủ công từng tham gia vào việc xây dựng cung điện.

Hơn nữa thương thế đều là bị kiếm trực tiếp đâm thẳng vào yết hầu, từ miệng vết thương có thể rút ra được hung thủ là người thuận tay trái.

Không biết hung thủ có âm mưu gì mà lại ra tay tàn nhẫn ác độc như thế. Bên phía Đại Lý Tự cũng không có manh mối gì nhiều.

Đôi trước Thẩm Phạn cũng không có tiếp xúc nhiều với Phi Huyền Minh thế nên cũng không biết tới vụ án giết người này. Nhưng mà hoàng cung nhanh như vậy đã bị quân giặc bao vây chính là bởi vì có người đã biết lối đi thông đạo bí mật ra bên ngoài cung, quân giặc từ đó đi theo đường này mà vây hãm hoàng cung lại.

Không biết có phải là do nàng trọng sinh hay không, sự tình này thế mà lại diễn ra trước hai năm.

Nguyện vọng của nàng chính là ngăn chặn hết những phát sinh này, không để bị kịch lại tiếp diễn một lần nữa. Đôi này nàng không trông mong gì nhiều, chỉ cầu những người bên cạnh nàng đều bình an vô sự.

Nhưng còn có một cái nghi hoặc mà nàng nghĩ mãi không ra đó chính là vào cái ngày mà nàng bước lên tường thành để tự sát, lúc nhìn xuống thì bỗng nhiên phát hiện một cái thân ảnh quen thuộc. Tình hình lúc đó lại thập phần hỗn loạn, thế nên nàng cũng không chắc chắn lắm. Xem ra, người kia cũng không có khả năng xuất hiện ở đây vào lúc này.

Để phòng ngừa bất trắc, thế nên nàng quyết định bám theo hần một tác không rời, có thể ứng phó kịp thời khi rắc rối đến.

Dưới sự năn nỉ i ôi của Thẩm Phạn, Phi Huyền Minh đành phải thỏa hiệp với nàng. Nhưng với điều kiện đó chính là nàng phải nghe lời, thật sự nghe lời, tuyệt đối nghe lời.

Thuộc hạ Phi Huyền Minh đã báo cáo lại tháng này có năm người lạ mặt đã đi vào kinh thành, bọn họ lấy danh nghĩa là những người làm ăn, kinh doanh.

Mang theo sáu tên thuộc hạ đi điều tra khách điểm mà những người đó đã nghỉ trọ. Lúc tới nơi, hần nhảy bén phát hiện ra những người này tuyệt đối có vấn đề. Không đợi bọn họ tiếp ứng, Phi Huyền Minh đã bước lên, đá thẳng vào tâm oa của một người làm người đó bị bắn ra xa ba mét, miệng phun đầy máu tươi. Thuộc hạ thấy chủ tử nhà mình đã động thủ thế nên cũng không e dè, mà sôi nổi rút kiếm ra đánh nhau với những người còn lại.

Năm người kia cơ bản không phải là đối thủ của nhóm Cẩm Y Vệ. Sau khi khống chế được bọn họ, Phi Huyền Minh nhanh tay lẹ mắt nắm chặt càm của hai người, còn lại ba tên kia đã nhanh nhẹn mà cắn thuộc độc giấu ở răng mà tự sát.

Thẩm Phạn biết được chuyện này, liền vội vã cùng hần tới Đại Lý Tự để thẩm vấn tội nhân. Hần đã khuyên nhủ nàng đừng vào, để tránh bị dọa sợ, nhưng nàng lại quật cường phản kháng, thế nên hần chỉ có thể bắt đặc dĩ mà dung túng nàng.

Cẩm Y Vệ được chia thành hai khu vực. Một là Nam Trấn chủ tư vô nội, hai là Bắc Trấn vô tư chương ngoại. Mọi người trong Cẩm Y Vệ đều biết cái gọi là địa ngục trần gian chính là ở Bắc Trấn. Ở nơi hình ngục này, hình phạt chết chóc, nước lửa không vào được, đầy đủ những biện pháp tra tấn, không có cách nào là không thể cạy miệng phạm nhân. Phi Huyền Minh cũng chính là người được rèn luyện ở nơi đây, nhờ đó mới có khả năng đảm nhiệm chức vụ Chỉ Huy Sứ.

Phạm nhân bị trói trên giá hình chữ thập, thuộc hạ của Phi Huyền Minh đã đem toàn bộ hai hàm răng của hần ta nhỏ bỏ, hỗn hợp nước miếng và máu tươi từng giọt từng giọt nhỏ trên đất. Ngoài ra còn có hai người đứng bên ngoài dùng roi da có sát nước muối dùng sức mà đánh phạm nhân. Tiếng kêu thảm thiết cứ thế không dứt.

Đôi mắt thâm trầm của Phi Huyền Minh không có một tia dao động, cứ bình tĩnh mà nhìn phạm nhân cả người đầy máu bị tra tấn. Thậm chí còn có vài giọt máu tươi đã bắn tới trên trang phục quý giá của hần, cảnh tượng rùng rợn như thế, nhưng hần vẫn ngồi vững vàng như núi Thái Sơn.

Trong mắt hần chỉ có lạnh nhạt và vô tình, giống như hình ảnh mà hần đang thấy không phải là người, đó chỉ là một đồng thịt nát vụn mà thôi.

Thẩm Phạn thật sự là chịu không nổi cái cảnh máu me, ghê tởm thế này. Nàng gấp không chờ nổi mà chạy ra ngoài nôn khan. Phi Huyền Minh đi theo nàng, nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng. Thẩm Phạn nhìn đến nam nhân trước mặt, hần ôn nhu dịu dàng như thế mà cùng là một người máu lạnh tàn nhẫn như này sao?

Hay là do hần chỉ như thế với một mình nàng?

.....

Truy cập ngay để đọc chương mới nhất của truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cẩm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hứa hẹn của Phỉ đại nhân

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Phi Huyền Minh vuốt ve khuôn mặt tái nhợt trắng bệch của nàng, hần thật hối hận vì sao lúc này lại không cứng rắn mà ngăn cản nàng. Hần thở dài một hơi!

"Ngoan nào, ta phải người đưa nàng trở về. Nghỉ ngơi cho tốt đi, xong việc ta sẽ về với nàng."

Phi Huyền Minh chăm chú nhìn vào bóng dáng run rẩy đang rời đi, biết nàng thật sự bị kinh sợ rồi. Chỉ là hần thật thắc mắc tại sao nàng lại quan tâm đến chuyện này như thế, chắc chắn không phải là để bồi hần như nàng đã nói. Cảm giác nữ nhân của hần có bí mật giấu hần thật không vui chút nào. Cái vật nhỏ này cứ ý vào việc hần thích nàng, chỉ biết dung túng nàng nên càng ngày càng nghịch ngợm. Hần hy vọng một ngày nào đó nàng sẽ cam tâm tình nguyện mà nói ra sự thật với hần. Nghĩ thông suốt rồi, Phi Huyền Minh lại quay người trở về nơi tra khảo phạm nhân.

Buổi tối ngày hôm sau, buổi tra tấn kết thúc, Phi Huyền Minh vừa tắm gội xong liền nhanh chóng chạy đi tìm Thẩm Phạn. Hần nghe tỷ nữ nói ngày hôm qua lúc Công chúa trở về, tinh thần không tốt lắm, thái y đã xem qua, cũng chỉ cho một chút thuốc để bình tĩnh lại. Sau khi uống thuốc, Công chúa đã ngủ rồi.

Phi Huyền minh ngồi ở mép giường, nắm lấy bàn tay trắng nõn của nàng, nhìn bộ dáng ngủ không yên ổn của nàng, mồ hôi lấm tấm trên trán, mày nhíu chặt, miệng lẩm bẩm thứ gì đó.

Công chúa điện hạ từ nhỏ đã sống trong cấm y ngọc thực, nhưng lụa giàu sang, nào có trải qua những thứ tàn ác, xấu xa như thế. Mà hần lại là người vươn lên từ dưới đáy sâu, dẫm đạp lên vô số hài cốt mà trở nên như ngày hôm nay.

Thẩm Phạn lắc lắc đầu, trong miệng không ngừng kêu: "Đừng mà, đừng mà..." Nàng đột nhiên tỉnh giấc, thấy Phi Huyền Minh đang ngồi đó thì liền vội vàng chui vào trong lòng ngực hần, cảm thụ lấy nhiệt độ ấm áp của hần, lỗ tai để ở trước ngực hần mà lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ kia, ngửi lấy mùi hương đặc trưng trên người hần, trong lòng cũng bình tĩnh hơn. Nàng vừa mơ thấy hình ảnh Phi Huyền Minh chết đi trong vòng tay nàng, nội tâm nàng như bị đau đớn giằng xé.

Phi Huyền Minh vuốt tóc nàng, nhẹ giọng trấn an: "Điện hạ của ta gặp ác mộng sao? Đừng sợ, ta vẫn luôn ở bên cạnh nàng, che chở cho nàng, nàng có thể chia sẻ những phiền muộn cùng ta. Những chuyện khác nàng cũng không cần để tâm đến, nàng chỉ cần là một vị Công chúa đơn giản sạch sẽ, thuần túy trong sáng của ta mà thôi." Thẩm Phạn ngẩng đầu nhìn hần, nhìn đến nam nhân đã từng dùng cả mạng sống để bảo hộ nàng, trong lòng bỗng nhiên thật xúc động.

"Chàng là đang muốn hứa hẹn với ta sao?"

"Đúng vậy." Phi Huyền Minh ôn nhu vuốt tay, lau đi những giọt nước mắt của nàng.

Hần, Phi Huyền Minh, không thích hứa hẹn với người khác nhiều. Nhưng lời một khi đã nói ra, sống chết cũng không thể làm khó hần.

Lòng ngực Thẩm Phạn như muốn nổ tung, chàng làm sao lại ngốc như thế, cả hai đời đều dâng mạng lên cho ta. Choàng tay ôm lấy cổ hần, khẽ miệng gọi lên một nụ cười: "Ân tình này của Phi đại nhân ta không có gì báo đáp, chỉ nguyện dâng tấm thân nhỏ bé này lên cho ngài."

Phi Huyền Minh đặt tay lên ngực trái của nàng, tà mị nói: "Ta không chỉ muốn thân thể của nàng, ta còn muốn cả trái tim của nàng nữa."

Cảm xúc trong lòng Thẩm Phạn rối bời, nàng chủ động hôn lên môi hần, dây dưa triền miên không rời.

.....

Truy cập ngay để đọc chương mới nhất của truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cẩm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đại cảm thú và tiểu cảm thú

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Từng ánh nắng sớm mai chiếu rọi vào, vạn vật yên tĩnh. Thẩm Phạn nghiêng người nhìn dung nhan ngủ say của Phi Huyền Minh, ngũ quan tinh xảo, làn da màu mặt khỏe mạnh. Môi hần hơi nhấp nháy, thoát nhìn qua thật bình yên.

Vuốt ve mái tóc đen của hần, vừa dày vừa mềm mại, chúng nó tùy ý tựa vào phần lưng của hần, làm cho cảnh tượng này càng thêm mị hoặc.

Bỗng nhiên, Phi Huyền Minh mở to mắt, đem nàng kéo vào trong lòng ngực, đồng thời tựa cằm vào trán của nàng: "Phạn Phạn nhìn vi phu như thế, là muốn ăn ta sao?"

Thẩm Phạn tránh đi cái ôm của hắn, hồn dỗi nói: "Phi đại nhân tự mình đa tình rồi." Rồi ngẩng đầu cắn nhẹ lên cằm của hắn.

Hai người ở trên giường đùa giỡn qua lại một phen rồi mới chịu đứng lên, thay quần áo. Phi Huyền Minh lơ đãng nhắc tới: "hôm nay Thập vương gia vào kinh, hiện tại phòng chừng đã ở trong hoàng cung."

Thẩm Phạn hơi ngậy người một chút, nửa ngày sau mới "A" một tiếng. Dĩ thường này của nàng hiển nhiên không tránh thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Phi Huyền Minh.

Lúc này, Thẩm Phạn đã mặc xong y phục, duyên dáng yêu kiều mà đứng trước mặt hắn. Váy lụa nhu nữ, đoan trang, tóc dài đen mượt, áo váy vàng nhẹ chiếu lên đôi mắt thu thủy của nàng, môi nhỏ mấp máy, cả người thoát nhìn thanh thoát như phù dung.

Phi Huyền Minh không nhịn được mà cảm thán, thật đẹp! Nghĩ đến việc nàng là của hắn, tâm lại mềm xuống.

Hai người cùng ngồi chung xe ngựa tiến cung, hắn ôm nàng, để nàng yên vị trên đùi hắn: "Tối hôm qua là ta thông cảm cho thân thể của, ta đã buông tha nàng. Vậy có phải bây giờ Phạn Phạn nên chăm sóc cho phu quân một chút hay không? Để cho phu quân được hưởng thụ chút ít." Nói xong, hắn nắm lấy núm vú nàng, cách lớp quần áo mà xoa nắn, làm cho cái miệng nhỏ của nàng phải giương lên: "Đang ban ngày ban mặt, hơn nữa còn ở trong xe ngựa. Hừ! Đồ cảm thú..."

"Lúc trước là ai đã trêu chọc ta hả, tiểu cảm thú! Là nàng mới sáng sớm ra đã đốt lửa trước mặt ta, thế nên nàng phải phụ trách dập tắt ngọn lửa này. Ta sẽ nhanh thôi mà, nàng yên lặng chút nha!" Phi Huyền Minh xấu xa nói.

Thẩm Phạn lập tức á khẩu, tên này... Da mặt tên này cũng dày quá đi.

Giờ phút này, hắn thành thực mà đem vật áo nàng mở ra, để lộ ra tầng lớp da thịt tinh tế và cái yếm màu vàng cam chói mắt. Dưới lớp vải mỏng manh là hai điểm phấn hồng đang hưng phấn mà đứng thẳng, dưới ánh nắng chiếu rọi xuống hắn có thể nhìn thấu hoàn toàn. Hắn bắt giác nuốt nước miếng, ánh mắt dừng ở phần eo thon, mảnh khảnh, nó tinh tế đáng yêu như thế, tựa hồ như chỉ cần hai bàn tay của hắn là có thể ôm gọn nàng.

Đôi mắt thâm thúy ánh lên một tia sáng, hắn chậm rãi thổi khí bên tai nàng: "Muốn nàng." Mặt nàng nhanh chóng nóng lên, vừa muốn mở miệng, lại bị hai cánh môi ấm áp của hắn lấp kín. Tiếp nhận tình ý nồng đậm mà hắn mang đến, hưởng thụ nụ hôn thiên miên của hai người.

Tay hắn chế trụ ột nàng, làm cho nụ hôn càng thêm sâu. Ánh mắt hai người đối diện nhau, một hơi nước mờ mờ, một dục hòa nóng bùng. Bàn tay ở trên ngực nàng cũng không ngừng nghỉ, khi xoa nắn khi vuốt ve kiều nữ nàng.

Hắn hôn từ mi tâm đến cánh môi xinh đẹp của nàng, rồi đến xương quai xanh e lệ. Cúi đầu xuống, mút lấy một bên vú của nàng, đầu lưỡi xoay vòng ở núm vú vàng nhạt rồi lại chậm rãi nhấm nháp. Cái cảm giác này làm người như say mê, như thế nào cũng cảm thấy không đủ.

Nàng dựa đầu vào vai hắn, sắc mặt hồng nhuận, tựa như một đóa hoa nở rộ. Phát ra những tiếng rên rỉ nũng nịu như một con mèo nhỏ, kiều mị uyển chuyển, phảng phất như một sợi lông chim quanh quẩn trong lòng Phi Huyền Minh, mang đến cho hắn những cơn ngứa tê dai.

Vén váy áo lên, bàn tay để ở nơi tư mật của nàng, không nhanh không chậm mà vỗ về chơi đùa, tiểu huyết nàng dưới sự trêu chọc của hắn không ngừng chảy nước: "Phạn Phạn, nàng xem đi, tay ta bị nàng thấm ướt rồi, có phải nàng đang rất khao khát ta đi vào phải không?"

Hắn cởi quần lót của cả hai ra, làm nàng tựa hẳn vào trên người hắn. Tuy rằng đây không phải là lần đầu Thẩm Phạn nhìn thấy cự vật kia, nhưng hiện giờ vẫn bị kinh sợ bởi kích thích của nó, nàng sợ chính mình sẽ không thể nào tiếp nhận nổi.

Bàn tay to của hắn chống đỡ phần eo của nàng, để côn thịt nóng bỏng cọ xát với huyết khẩu, từng chút một đâm vào bên trong.

"Thật chặt, nàng muốn kẹp chết ta sao!" Cự đại côn thịt vừa mới đi vào một nửa liền không thể động đậy, hắn vui đầu giữa hai vú lớn của nàng mà thờ hồn hển, khí nóng phun đều trên núm vú nàng. Cả hai đều phải chịu đủ giày vò, tra tấn.

Trong nháy mắt, xe ngựa bị vấp phải một hòn đá lớn mà nghiêng ngả, thân thể Thẩm Phạn cũng vì thế mà ngồi mạnh xuống, thuận lợi để cho nguyên cây gậy thịt tiến vào, đau đớn làm nàng chỉ biết cắn môi dưới, khóe mắt còn nhỏ ra vài giọt lệ nóng hổi.

Phi Huyền Minh sướng đến không thể chịu nổi, dục hòa như muốn thiêu đốt hắn. Hắn điên cuồng trườn động, xe ngựa cũng phối hợp mà rung lắc thật mạnh, bóp chặt vòng eo của nàng mà nhấc lên rồi thả xuống, làm nơi hạ thân giao hợp của hai người chặt chẽ tiếp xúc. Mỗi một lần va chạm thì thô cứng côn thịt kia đều chọc sâu vào bên trong tử cung nàng, thịt non bên trong hút chặt lấy gậy thịt hắn, khiến cho hắn thật phấn khởi, khiến cho hắn có ý nghĩ cuồng bạo đem nàng nhập vào thân thể hắn.

Sự va chạm mãnh liệt làm nàng như muốn cao trào, đem nàng phá tan thành từng mảnh nhỏ, giống như hoa nhỏ chịu khuất phục trước gió lớn, từng đợt khoái cảm choáng váng truyền tới nơi giao hợp, thân thể như rơi vào núi lửa, nàng nhịn không được mà vận vận: "Phi Phi, nhanh... Nhanh lên, a a."

Nắm chặt lấy bả vai rắn chắc, cường tráng của hắn, đôi vú nõ nang cứ thế mà rung lắc trước mắt hắn, nàng phát ra những tiếng rên rỉ y loạn thần mê.

Hai người cao trào hết đợt này đến đợt khác, thân thể ma sát lẫn nhau, đắm chìm trong nhục dục hoan ái, dù cho đám người bên ngoài rộn ràng nhốn nháo thế nào cũng không liên quan đến bọn họ.

Thanh âm gọi cảm trầm thấp của Phi Huyền Minh vang lên bên tai nàng: "Ta muốn bắn, Phạn Phạn phải kẹp chặt lại..." Một tiếng gầm nhẹ, Thẩm Phạn

cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu truyền vào trong tử cung, rót đầy bụng nhỏ của nàng.

Thẩm Phan xui lơ trong lòng ngực hắn, để mặc cho hắn đùa nghịch, chà lau thân thể của mình. Thể lực của nam nhân tốt đến thế sau? Nàng cảm thấy cự vật hùng tráng dưới thân kia vẫn còn ngẩng cao đầu, không còn cảm thấy e lệ thẹn thùng như ngày đầu nữa.

Phi Huyền Minh khẽ cười: "Nó vẫn còn muốn hưởng thụ cái ấm áp, ấm áp. Nhưng sắp tiến cung rồi, đành phải ủy khuất nó vậy."

Xe ngựa dừng lại, hắn thay nàng chỉnh trang y phục và dầu cho tốt. Hắn bước xuống xe đỡ nàng, nàng giương mắt nhìn hắn. Mi mắt cong dài, khuôn mặt thanh tú, biểu tình ung dung tự nhiên, thật là giả tạo a! Phi đại nhân của ta ời. Liếc nhìn hắn một cách khinh bỉ, trong lòng thầm chửi: Đại cảm thú.

Phi Huyền Minh mỉm cười với nàng, môi mông khẽ nhấp máy, dùng thanh âm chỉ để cho nàng nghe thấy: Tiểu cảm thú.

.....

Truy cập ngay để đọc chương mới nhất của truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cảm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bí mật của Thẩm Chi Ngọc

Editor: Kua Kua

Khi Phi Huyền Minh cùng Thẩm Phan chuẩn bị đến thiên điện gặp tiểu hoàng đế thì vô tình gặp được Thập vương gia Thẩm Chi Ngọc từ bên trong đi ra.

Thẩm Chi Ngọc trời sinh bộ dáng thư sinh, nho nhã tuấn lãng, khiêm nhường như quân tử.

Thấy Thẩm Phan, bộ mặt tịch mịch, lãnh đạm của Thẩm Chi Ngọc lộ ra sắc thái vui mừng, rất tự nhiên mà vươn tay ra.

Nàng lại hướng hắn hành lễ: "Thập hoàng thúc."

Thẩm Chi Ngọc hơi sững sốt một chút, trước kia tiểu nha đầu này mỗi khi thấy hắn đều sẽ lập tức nhào vào trong lòng ngực hắn, nũng nịu mà gọi hắn một cách ngọt ngào. Hiện giờ, thấy nàng chiếu theo quy củ mà hành lễ với bậc tiền bối là hắn đây, bộ dáng cố ý muốn bảo trì khoảng cách này làm hắn có chút trống rỗng. Bàn tay vươn ra lại rũ xuống, trong lòng có một tia đau đớn nhen nhóm.

Hắn nhìn đến Phi Huyền Minh phía sau nàng, hắn ta cũng hướng hắn mà hành lễ. Thẩm Chi Ngọc gật gật đầu: "Phan nhi vào đi, Dật nhi đang đợi con đó."

Thẩm Chi Ngọc từng bước trở về nơi tẩm cung hắn đã từng ở, ngã người trên chiếc giường nhắm mắt lại, từng bức ảnh về hai người bọn họ lại từng bước từng bước tái hiện lại trong đại não hắn.

Mẫu phi thân sinh của hắn chỉ là một cung nữ bình thường, mà hắn cũng chỉ là kết quả của một lần say rượu mà thôi. Sau khi mẫu phi chết, trong cung cũng chẳng còn ai ngó ngàng gì đến sống chết của hắn, dần dần sự hiện diện của hắn bị lãng quên trong chốn thâm cung lạnh lẽo, trói buộc này.

Năm ấy hắn 9 tuổi, nàng 4 tuổi. Nàng phát hiện ra hắn đang nằm trên đất bộ dáng sống dở chết dở, từ đây mỗi ngày nàng không ngừng mang đồ ăn cho hắn, đem đến sự vui vẻ, ấm áp cho hắn. Nụ cười đó... Dần dần in sâu vào trong tâm trí của thiếu niên.

Năm ấy hắn 15 tuổi, nàng 10 tuổi. Trong lúc nhất thời bướng bỉnh nàng bị ngã vào hồ sen, sốt cao ba ngày ba đêm, hoàng huynh đã đem toàn bộ nha hoàn hầu hạ nàng đánh chết. Hắn rất sợ hãi, cũng rất đau lòng... Hắn sợ, sợ chính mình sẽ đánh mất nàng...

Năm ấy hắn 19 tuổi, nàng 14 tuổi. Hắn cẩn thận, chăm chú mà lột sạch vỏ quýt, từng miếng từng miếng đưa đến miệng nàng.

Nàng si ngốc mà nhìn hắn: "Thập hoàng thúc trời sinh tuyệt mỹ như thế, không biết sẽ cưới nương tử thế nào a?"

Khóe miệng hắn nhẹ giương cao: "Không bằng Phan nhi gả cho ta đi."

"Như vậy sao được, người là đường thúc của con mà." Nàng bắt mắt mà chu chu môi.

Hắn bình tĩnh mà đáp: "Nói không chừng sẽ có một ngày... Thật sự có thể!"

Nàng giống như một tia nắng mặt trời chói lóa chiếu vào trong lòng hắn, xua đi những ký ức u ám, mù mịt. Nàng cho hắn hy vọng để sống sót, để hắn phá tan đi những trói buộc xung quanh.

Hắn vì nàng mà trở nên cường đại, thành tâm phúc bên người hoàng huynh, lúc sinh thời hoàng huynh có dặn dò hắn phải phụ tá Dật nhi đăng cơ. Hiện tại

hắn chính là một vị đại thần có uy lực, trong tay có ngôi vị Nhiếp Chính vương.

Hắn chẳng qua là chỉ ra biên cương hai năm, liền thu được tin tức Phạn nhi sắp gả đi, thì không ngừng ra roi thúc ngựa trở về. Đây là nữ nhân của hắn, Phi Huyền Minh thì là cái thá gì, gân xanh không ngừng nổi lên dưới sự tức giận của hắn. Một chưởng vung ra, khung giường nhất thời vỡ tan tành.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cầm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Thẩm Chi Ngọc mộng xuân (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Thẩm Phạn từ trong miệng của Phi Huyền Minh biết được chuyện động trời. Những tên gian thương khả nghi chính là mật thám của Lăng Quốc, mà ngay lúc này Thập hoàng thúc cũng trở về, hai việc này tựa hồ như có chút liên quan.

Thẩm Phạn không muốn hoài nghi Thập hoàng thúc, hai người bọn họ chính là cùng nhau lớn lên, hình tượng hắn trong lòng nàng chính là một vị thân ca ca luôn yêu chiều muội muội là nàng đây.

Xoa nhẹ trán, nàng hy vọng là do chính nàng đã suy nghĩ quá nhiều.

Thẩm Phạn không muốn có nhiều cung nữ hầu hạ thế nên đã lệnh cho bọn họ toàn bộ lui xuống. Chính mình lại tiêu dao tự tại ngắm cảnh trong ngự hoa viên. Lười biếng nằm xuống một tảng đá lớn mà nghỉ ngơi, gió thoảng thoảng nhẹ quét qua khuôn mặt mỹ lệ, thiếu nữ điềm mỹ cứ thế mà tiến vào giấc ngủ say.

Thẩm Chi Ngọc nửa quỳ bên cạnh nàng, đôi mắt thâm tình mà nhìn đến bóng dáng hắn ngày nhớ đêm mong. Thiếu nữ nhẹ nhàng nhắm mi lại, có chút mềm mại, dịu dàng. Thân mình là lướt thiết tha, hai nhũ phong cao ngất theo hơi thở mà phập phồng lên xuống, tình yêu thâm kín cứ như thế xuất hiện trước mặt hắn, làm hắn có chút điên cuồng.

Hắn nhìn không được mà cúi người xuống, chuẩn bị nhắm nháp lấy hương vị của cánh môi kiều diễm ướt át kia.

Bỗng nhiên ánh sáng lóe lên, mũi kiếm sắc bén dừng ngay trước cổ hắn. Hầu kết vừa động, miệng kiếm liền lướt qua da thịt hắn, máu tươi cũng theo đó mà chảy ra.

Phi Huyền Minh tay cầm bảo kiếm, từ trên cao nhìn xuống hắn: "Vương gia đây là có gì?"

Ánh mắt Thẩm Chi Ngọc hơi trầm xuống: "Phi Huyền Minh, ngươi muốn tạo phản sao? Ta đây chỉ là nhìn Phạn nhi xem nàng có bị cảm lạnh hay không thôi."

Khóe miệng Phi Huyền Minh nhẹ giương cao, lạnh lùng nói: "Nếu đúng như lời Vương gia nói, đó là hành động của vị trưởng bối quan tâm vẫn bối, thì tội của vị thân đây thật không thể tha thứ. Nhưng nếu như không phải..." Phi Huyền Minh rõ ràng cảm nhận được ánh mắt vừa rồi của vị Vương gia này tràn ngập dục vọng chiếm hữu cùng ái dục. Hắn hận không thể lấy kiếm cắt đứt ngay yết hầu của Thẩm Chi Ngọc.

Dưới tình huống căng co căng thẳng của hai nam nhân, Thẩm Phạn có chút mê mang muốn tỉnh. Phi Huyền Minh cũng không muốn Thẩm Phạn chứng kiến cảnh này, ngang nhiên bế nàng rời đi.

Thẩm Chi Ngọc khoanh tay dõi theo bóng dáng của hai người bọn họ, hoàn toàn không màng đến vết thương đang rỉ máu ở cổ. Nhiệt độ xung quanh hắn nhanh chóng giảm xuống, làm người khác không dám đến gần tiếp cận.

Buổi tối, Thẩm Chi Ngọc trần trọc mãi, không thể nào ngủ được. Mỗi khi nhắm mắt lại thì hình ảnh thân mình là lướt của nữ nhân kia lại hiện diện trong hắn, làm hắn như bị đốt cháy, một ngọn lửa dục theo đó mà lan ra toàn thân, hạ bụng căng thẳng. Trong miệng thì non: Phạn nhi, Phạn nhi của ta...

Bàn tay tham nhập vào trong vạt áo lấy ra một cái yếm vàng nhạt có thêu hình hoa sen trùm lên mặt. Bỗng chốc một hương thơm nhàn nhạt bao vây lấy hắn. Đây là thứ mà trước khi hắn xuất binh ra biên cương đã trộm đi, ít ra mỗi ngày hắn cũng có thể nhìn vật nhớ người, ôm vào người lấy mùi hương của riêng nàng để thỏa nỗi khổ tương tư.

Phạn nhi tươi cười, bàn tay ngọc ngà mở ra, tâm hắn như muốn nhận nhạo, vội đem nàng ôm vào lòng: Thật muốn nàng!

Thân mình trần trụi của Phạn nhi dán sát vào người hắn, miệng ngọc tình nghịch phun khí nóng trên vành tai hắn: Ngọc Ngọc, Ngọc Ngọc...

Hô hấp hắn càng thêm trầm đục, nắm lấy cằm nàng, hướng đến đôi mắt nàng, môi nhẹ hôn lên những cánh mi thủy quang cong vút.

"Phạn nhi, nàng là của ta... Chi là của ta..."

"Đừng rời khỏi ta... Nàng có biết ta yêu nàng bao nhiêu không! Nàng chính là cả mạng sống của ta!" Hấn thở dài một hơi.

Thắm Chi Ngọc vuốt lấy phần lưng mềm mịn của thiếu nữ, nơi đó nhắn nhủ tựa như một tấm tơ lụa, bàn tay dòi từ móng vểnh lên tới eo thon, từng bước từng bước phác họa đường cong quyến rũ của nàng.

Vùi đầu vào giữa hai ngực của nàng, chớp mũi nhẹ nhàng đụng vào núm vú kìa, hồ hấp nhiệt khí như có như không mà thổi đến trên vú. Hấn tựa như một đứa trẻ con, ngậm lấy hai đỉnh thù du đồ mộng mà tham lam hút vào.

Thắm Chi Ngọc cầm yếm bao lại còn thịt thô to, nhanh chóng vuốt ve lên xuống, tưởng tượng ra cảnh nhục huyết của Phạn nhi đang găt gao hấp thụ lấy còn thịt chính mình, mồ hôi lấm tấm chảy xuống thấm ướt cả quần áo. Cặp mắt đỏ ngầu kia làm hấn thoát nhìn tựa như một con mãnh thú.

Kích thích chạy dọc theo xương sống mà lan tỏa ra, thân thể hấn căng chặt, cái loại cảm giác này làm hấn thêm cuồng nhiệt, phấn chấn vô cùng. Là thiên đường!

Yết hầu lặn lộn lên xuống, phát ra những tiếng gầm nhẹ: "A, Phạn nhi... Ta muốn bắn, bắn cho nàng. Tất cả đều cho nàng..."

Giây phút cao trào không thể ngăn được một cổ tinh dịch nóng bỏng phun thẳng vào trên cái yếm. Mùi hương tanh nồng phiêu đảng, cảnh tượng dâm mỹ biết bao.

Một tay vắt lên trán, hấn cố gắng bình phục lại lý trí, mở hai mắt đầy tơ máu ra, rồi sẽ có một ngày, có một ngày nàng sẽ nằm dưới thân hấn mà hướng hấn cầu hoan.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cẩm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Giao tranh

Editor: Kua Kua

Trong cung lại một lần nữa tổ chức đại hội đi săn, bất luận là nữ tử hay nam nhân, ai cũng đều có thể tham gia.

Thắm Phạn đi cùng với tiểu hoàng đế đến khu vực săn bắn. Đến nơi, mọi người đều ra tiếp giá. Nàng nở nụ cười mê hoặc lòng người, nhìn thoáng qua nam nhân Phi Huyền Minh đang đứng cách đó không xa. Hấn chính là độc nhất vô nhị như thế!

Tiểu hoàng đế đặc biệt cho phép Phi Huyền Minh tham gia đại hội săn bắn này. Phi Huyền Minh lấy ra túi đựng có chứa cung và mũi tên, đưa cho Thắm Phạn: "Ta nhớ rõ điện hạ sẽ đi săn bắn, đợi lát nữa nữ quyến ngồi lại xem đấu thì nàng cũng xuống chơi một lát đi. Lần này, ta sẽ đem con hươu rừng đầu đàn tặng cho nàng."

Thắm Chi Ngọc lại khinh thường nói: "Phi đại nhân, con hươu đó còn chưa biết được sẽ về tay ai, người đừng nói chắc chắn như thế!"

"Cảm tạ Vương gia đã chỉ giáo."

Nàng hứng thú mà lệnh cho tùy nữ lấy bộ y phục được làm từ da hổ ra. Cổ áo hổ phục có màu đỏ tươi cùng với tay áo được nam một vòng bạch hồ nhưng thắt chặt lại đai lưng, đường cong lá lướt cũng theo đó mà hiện ra. Nàng lại lấy một sợi lụa hồng mỏng buộc chặt tóc ở sau đầu, nhìn qua giống như một cái đuôi ngựa nhỏ nhắn, làm lộ ra khuôn mặt trắng mịn như tuyết kèm với một nụ cười mê người. Nàng lấy tư thái hiên ngang nhất mà một phát nhảy lên ngựa.

Sự chú ý của toàn trường đều tập trung trên người nàng, hiển nhiên trong đó cũng có Thắm Chi Ngọc, Phi Huyền Minh đang si ngốc mà không rời mắt.

Nàng lập tức thúc ngựa tiến lên một bước, cúi người xuống, dán sát vào gương mặt của Phi Huyền Minh, nhẹ giọng nói: "Xem ta lấy ngôi vị đầu bảng của cuộc đi săn lần này đây."

Nhìn thấy nàng ngạo kiều vênh vảo như thế, một bộ dáng thiếu nữ không ngừng đắc ý, môi mông hấn nhẹ giương lên, tràn đầy sùng nịch mà dạn dỏ: "Cẩn thận chút nào, công chúa của ta!"

Trên khu vực săn bắn, trong một đám tiểu cô nương đang đánh ngựa đuổi theo mục tiêu, vó ngựa tung bay, thì có một bóng dáng đỏ rực dẫn đầu. Tay trái nàng nắm cung, tay phải dùng lực kéo ra, nhú mảy, hướng thẳng về mục tiêu... Vụt một tiếng.

Tiếng la thảm thét của con hươu vang động toàn bộ khu vực, nó ngã quỵ trên mặt đất, chính thức bại trận dưới một kích của Thắm Phạn.

Toàn trường chấn động...

Thắm Phạn ngồi trên lưng ngựa, tay giơ cao cây cung, không ngừng múa máy với Phi Huyền Minh phía bên này, kiêu ngạo vênh vảo, biểu tình "Xem đi,

ta có phải rất lợi hại hay không!"

Thẩm Chi Ngọc lạnh lùng phân phó thuộc hạ bên cạnh: "Bố trí người cho tốt, dụ Phi Huyền Minh vào sâu trong rừng."

Bên phía các nam nhân cũng rất sôi nổi, cuộc đại chiến sắp bắt đầu.

Phi Huyền Minh một thân hắc y với tư thế oai hùng. Đối diện với một thân áo tím, có vẻ cuồng dã không câu nệ, Thẩm Chi Ngọc. Giữa hai người bọn họ vô hình chung như đang luân chuyển mùi thuốc súng tràn ngập.

Trên bãi sân bụi bay mù mịt, căn bản không thể xác định chính xác phương hướng, thanh âm gào thét đinh tai nhức óc, xung quanh chỉ có tiếng vó ngựa cùng với bóng người như ẩn như hiện.

Đàn hươu chạy vào trong rừng, mọi người cũng theo đó mà phân tán ra.

Phi Huyền Minh một thân một mình thúc ngựa, tiến sâu vào bên trong.

Chỉ thấy sau đó một người một ngựa đang phi như bay đột nhiên bị tách ra, cả thân thể bị tách ra làm hai. Trên một nhánh cây, đầu người và đầu ngựa bị treo lên, máu tươi không ngừng nhỏ giọt xuống.

Thẩm Chi Ngọc từ trên ngựa bước xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đến thứ ghê tởm kia, lấy chân đá mạnh nó đi.

Đúng lúc này, bên kia cũng truyền đến từng trận tiếng trống vang dội, đầu của hươu đầu đàn đã bị thu phục.

Quanh người Thẩm Chi Ngọc lộ ra hàn khí nồng đậm, làm người không rét mà run, dùng sức dẫm đạp phần thi thể dưới chân: "Phi Huyền Minh, bọn vương đã xem thường ngươi rồi!"

Thì ra thi thể kia nguyên lai chính là ám vệ mà Thẩm Chi Ngọc đã phái ra để ám sát Phi Huyền Minh.

Hắn lại lệnh cho thủ hạ đem nơi đây xử lý sạch sẽ, đầu lưỡi cũng phải cắt cho sạch.

Khi Thẩm Chi Ngọc trở lại khu vực săn bắn thì thấy Phi Huyền Minh đang ngao nghễ mà cầm lấy đầu hươu. Đôi tay hắn khoanh lại để trước ngực, nhìn hắn một cách khiêu khích, lộ ra nụ cười giả tạo vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cầm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cá nước thân mật, đêm trăng xuân sắc (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vĩ)

Thẩm Phạn lấy thân phận là trưởng công chúa mang theo Phi Huyền Minh đi chùa An Nam cầu phúc quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa.

Cầu phúc ở chính điện xong, Thẩm Phạn thấy Phi Huyền Minh chuyển hướng đi về một nơi vắng vẻ ở thiên điện, thành kính mà cúng bái.

Nàng tiến lên quỳ lạy cùng hắn, hờn dỗi nói: "Phi Phi cầu cái gì vậy?"

Phi Huyền Minh rất thích nhìn thấy thần thái nữ tính thế này của nàng, ngó nghiêng xung quanh, sau đó hắn ghé vào tai nàng nói: "Bên nhau dài lâu, con cháu sung túc."

Động tác nàng hơi ngừng lại một chút, theo sát giọng nói của hắn chính là từng đợt hơi ấm phả lên trên tai nàng, hại nàng cả người mềm nhũn.

Ngượng ngùng đấm hắn một cái, Thẩm Phạn nói: "Chán ghét, cả ngày chỉ nghĩ những thứ không đâu, ai muốn cùng chàng con cháu sung túc hả?"

Đang chuẩn bị đứng dậy rồi đi, lại bị Phi Huyền Minh mạnh mẽ túm vào trong lồng ngực. Thẩm Phạn kinh ngạc ngẩng đầu, tay hắn thuận thế nâng cằm nàng lên, ánh mắt tuy ôn nhu lại toát ra vẻ bá đạo kiên định: "Là nàng, ta muốn cùng nàng con cháu sung túc đầy nhà."

Lúc chàng vụng dưng xong com chay, Phi Huyền Minh dắt nàng đi dạo vài nơi cho tiêu com.

Ở một nơi yên tĩnh gần núi có một dòng sông nhỏ, ánh trăng mờ mờ lung chiếu vào trên mặt sông tạo ra những tia sáng ngọt ngào, nước chảy róc rách nhẹ nhàng phảng phất như cảm nhận được nhân sinh hoàn mỹ.

Thẩm Phạn ngồi ở một tảng đá lớn trên bờ sông, đem chân nhỏ giơ lên, nấp máy cái miệng nhỏ với Phi Huyền Minh, ý muốn hắn cởi giày giúp nàng. Nàng muốn nghịch nước!

"Thật là buồn bực!" Hắn sùng nịch cười.

Hắn quỳ một gối xuống đất đem giày nàng cởi ra, tay cầm lấy bàn chân trắng mịn nhỏ nhắn, rồi từ vạt áo móc ra một cái đồ vật nhanh chóng mang lên chân nàng. Nguyên lai đó chính là một cái lắc chân tiểu lục lạc nhỏ xinh.

"Thích không?"

"Thích, rất thích." Thẩm Phạn thoáng chốc nở nụ cười mê người.

Hai chân không ngừng quấy đạp tạo bọt nước, tiếng chuông bạc cùng tiếng cười của thiếu nữ theo đó truyền khắp sơn cốc, cực kỳ khoái hoạt.

"Phi Phi, chàng đứng ở giữa sông chờ ta nha."

Nói xong nàng liền nhấc làn váy lên mà chạy, càng chạy càng xe, cho đến khi bóng hình nhỏ nhỏ dần mất hút.

Phi Huyền Minh bắt đắc dĩ phải bồi nàng chơi, mực nước giữa sông cũng chỉ đến lưng chừng eo của hắn.

Chờ mãi, hắn bắt đầu sốt ruột, lớn tiếng kêu: "Phạn Phạn, Phạn Phạn..."

Chỉ thấy nơi xa một kiện váy áo dài chậm rãi theo dòng nước trôi đi, trôi đến bên người Phi Huyền Minh, hắn bắt lấy. Trong đại não lại hiện ra hình ảnh thân thể tuyết trắng lồ lộ của Thẩm Phạn, ánh mắt trầm xuống, hô hấp không khỏi thêm thâm trầm.

Hắn cảm giác được phần thân thể dưới nước, tựa như đang được thứ gì đó bám lấy, quán quýt cheo leo mà bám vào hắn. Thân thể của nàng, tay của nàng, đều mềm mại như nhau, cùng đều giao hoạt như thế, bám lấy eo hắn, chậm rãi vuốt ve.

Nàng giống như một con yêu tinh, đem hắn nắm chặt trong lòng bàn tay.

Hô hấp hắn càng ngày càng dồn dập, dưới bụng nhỏ bắt đầu bốc cháy lên một ngọn lửa không tên. Hắn ngẩng cổ lên, hầu kết lặn lộn. Hường thụ những kích thích mà cảm quan mang đến, nhẹ thờ dài một hơi.

Đột nhiên, thiếu nữ tựa như thiên tiên phá nước ra mà đi, nước từ sợi tóc nàng, nhỏ giọt xuống tí tách.

Mái tóc đen nhánh như thác nước bám sát vào thân hình lả lướt của nàng, nhũ phong no đủ nửa che nửa lộ, cánh xuân lại như ẩn như hiện, làm người miên man bất định.

Phi Huyền Minh duỗi tay đem nàng túm vào trong lòng, vòng tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, vuốt ve lấy ngọc thể bóng loáng lạnh băng. Cơ thể nàng dưới khiêu khích của hắn dần dần trở nên run rẩy.

Thanh âm Phi Huyền Minh trầm thấp, khàn khàn, "Tiểu yêu tinh từ nơi nào tới, lại dám lớn mật mà câu dẫn gia, hả?"

Mặt nàng cách hắn rất gần, phảng phất như có thể hôn lên môi Phi Huyền Minh, nhưng nàng lại chậm chạp mà không chịu ra tay trước. Khoảng cách giữa hai người gần như là không, chỉ tồn tại một đường phân cách như có như không, hô hấp lẫn nhau lượn lờ, nhưng không khí vẫn cứ mập mờ. Ngọn lửa dục hỏa dần dần được nhen nhóm. Giằng co một hồi, con ngươi đen láy của Phi Huyền Minh hơi hơi lóe lên, tựa hồ như hắn không thể kiềm chế nữa, mạnh mẽ chế trụ cái ót của nàng, bá đạo mà hôn lên môi Thẩm Phạn.

Bất tri bất giác, quần áo của hắn cũng dần dần được thoát ra.

Nàng nhìn đến thân thể trần trụi đang hiện ra trước mặt, cường tráng khỏe mạnh, tám khối cơ bụng hữu lực, rồi đến đường tam giác ngược, một đường đi xuống phía dưới...

Đây là nam nhân của nàng a! Thật gọi cảm... Thẩm Phạn cảm lòng không đậu mà nuốt nuốt nước miếng.

Duỗi tay ôm lấy Phi Huyền Minh, kẻ sát vào thân thể nóng rực của hắn, chân quắn chặt lấy vòng eo kiên định của hắn.

Còn hắn, hai tay bắt lấy hông của nàng, cắn lấy vành tai của nàng, tà mị nói: "Chẳng biết ta đây có phúc hạnh được cả nước thân mật với Phạn Phạn không a?"

Vì ở dưới nên, da thịt của Thẩm Phạn càng thêm phả lệ tươi đẹp, tóc đen tùy ý phiêu đảng trên mặt nước, quyến rũ vô cùng. Nàng e lệ cắn môi dưới, "Ta muốn chàng."

Côn thịt hùng vĩ phía dưới đã sớm cương cứng, hăng máu chờ ra trận, nó đang không ngừng kêu gào muốn được ra binh xuất trận.

Tay bóp chặt lấy eo nàng, không cho nàng có bất cứ cơ hội nào né tránh, một cái động đem côn thịt cực đại nhắm thẳng vào giữa hoa huyết của nàng, nam căn cương ngạnh thuận lợi tiến vào, nơi giao hợp cả hai không ngừng tóe ra bọt nước,

Thẩm Phạn vòng tay quanh cổ hắn, cảm nhận những kích thích hắn mang đến, ánh mắt mê ly, sắc mặt xuân sắc ngập tràn.

Hai tay nàng cảm lấy bộ ngực sữa cao vút chủ động đưa vào miệng hắn, miệng không ngừng dầm dề mà kêu, "A a, Phi Phi, đừng có ngừng lại, lại mạnh hơn chút nào."

Hai người ở trong nước tận tình phóng thích chính mình, cá nước thân mật, đem trắng xuân sắc, cảnh tượng dâm mỹ không nói nên lời.

Thẩm Phạn vô lực để hắn rong ruổi trên thân thể, cho đến khi xong việc, phía dưới vừa sưng đỏ lại vừa đau. Nhục huyết lần lượt bị lấp đầy bởi tinh hoa của hắn, hiện tại chỉ có thể bị động để hắn ôm vào trong lòng.

Phi Huyền Minh nhu tình, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên đôi mắt nàng: "Đi thôi, ta ôm nàng về."

Hắn chỉ mặc một cái quần lót ướt đầm, để lộ ra cô thể tinh trắng, hữu lực, đem quần áo hai người phơi khô lại, toàn bộ hắn đều cảm lấy bao kín thân thể Thẩm Phạn lại, tuyệt đối không để cho bất cứ bộ phận nào trên cơ thể nàng lộ ra ngoài.

Hắn nhanh chóng thi triển khinh công mang nàng trở về để tránh để nàng cảm lạnh.

Phi Huyền Minh không khỏi có chút tự trách trong lòng. Đối với nàng, hắn vẫn luôn mất không chế như thế, chính mình vẫn luôn không thể nào là một chính nhân quân tử khi đối diện với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cẩm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Mạnh mẽ quyết đấu

Editor: Kua Kua

Thẩm Chi Ngọc có một tòa nhà riêng ở bên ngoài cung, trên cơ bản không có nhiều người biết. Hạ nhân canh giữ và hầu hạ ở chỗ này cũng chỉ là hai người câm điếc.

Buổi tối rảnh rỗi hắn sẽ đến nơi này, vì ở đây cất giấu rất nhiều bí mật trong lòng hắn.

Trong thư phòng, trong phòng ngủ, tất cả mọi nơi đều có tranh của Phạn nhi do chính tay hắn vẽ. Trong giấc mộng của riêng hắn, Phạn nhi có thần sắc, hình thái thế nào, hắn đều tự tay vẽ lại. Khi ngủ, khi hoan ái, khi cao trào...

Ngón tay hắn nhẹ vỗ về thiếu nữ trong bức vẽ, tựa như đang nâng niu một món bảo vật.

"Thập Vương gia, thật hứng thú a! Trong thư phòng cất giấu nhiều mỹ nhân thế này!" Người vừa nói đang ngêng ngang mà phe phẩy quạt đi vào.

Thẩm Chi Ngọc thoáng chốc vùng tay lên, đem tất cả các bức hoa cất giấu đi. Hắn không cho phép người khác khinh nhờn nàng.

Thẩm Chi Ngọc rất là giật mình là nhìn người vừa tới: "Làm sao ngươi lại tới đây?"

"Không phải Thập Vương gia truyền bò câu hẹn ta ra đây thương nghị chuyện quan trọng sao?" Nam tử không khỏi nghi hoặc mà hỏi.

Thẩm Chi Ngọc không khỏi cảm thấy bất an: "Phòng chừng là chuyện của chúng ta đã bị phát hiện rồi. Hắn muốn dẫn dụ ngươi ra để đối phó với ta. Thịnh Nhị hoàng tử nhanh chóng rời đi mau."

Nguyên lai, nam tử vừa đến chính là Nhị hoàng tử Tàn Linh của Lăng Quốc. Nếu bị người khác phát hiện ra việc Thẩm Chi Ngọc hắn thông đồng cùng với nước địch nhân thì sẽ bị gán vào tội phản quốc, tương đương với việc xử trảm.

Bỗng nhiên, lúc này bên ngoài lại xảy ra hỏa hoạn, mà hai người bọn hắn lại bị nhốt bên trong thư phòng, cửa sổ lại bị người khác lén lút lấp kín lại. Bọn họ đã rơi vào đường cùng.

Có người tuần tra ban đêm nhanh chóng phát hiện ra tình hình bất ổn liền hô lớn: "Đi lấy nước, đi lấy nước..."

"Làm sao bây giờ? Không thoát được." Tàn Linh nôn nóng mà nhìn hắn.

Thẩm Chi Ngọc ho khan, thở gấp, cảm giác lồng ngực bị thiếu dưỡng khí trầm trọng, còn có độ nóng đang đốt cháy da thịt, còn có xà ngang trên cao bất cứ lúc nào cũng có thể ập xuống...

"Nơi đó có đường thoát." Thẩm Chi Ngọc tùy ý chỉ tay về một phía, Tàn Linh thấy thế nhanh chóng chạy vội qua.

Tàn Linh còn chưa đi được mấy bước, Thẩm Chi Ngọc tay cầm chùy thủ phía sau đã không do dự mà thọc liên tiếp vào lưng hắn.

Tần Lĩnh kinh hoàng mà chỉ vào hắn: "Ngươi, ngươi..."

"Ngươi chết thì tốt hơn là ta chết." Thẩm Chi Ngọc lạnh lùng mà nói.

Ở phía bên ngoài, một người nam tử mặc y phục dạ hành đứng trên cây lạnh lùng quan sát động tĩnh phía bên này. Nhận thấy trận hỏa hoạn càng lúc càng lớn, kỳ thật, Thẩm Chi Ngọc chết dứt khoát như thế cũng không tồi lắm.

Điểm phiền toái nhỏ nhỏ này, so với việc để tên kia còn sống mà gây bất lợi cho hắn, quả thực không đáng nhắc tới.

Nghĩ vậy, ánh mắt của hắc y nhân không ngừng nổi lên sát khí.

Lửa lớn bị dập tắt, một khối thi thể bị cháy đen được thủ vệ nâng ra, mà Thẩm Chi Ngọc, trừ bỏ việc quần áo bị cháy xém một chút thì vẫn bình yên vô sự. Hắn đi ra một cách thảnh thơi, vẫn cứ duy trì bộ dáng một chính nhân quân tử.

Hắc y nhân hơi trầm mặc, ánh mắt có chút tiếc nuối.

Sau khi Thẩm Chi Ngọc rời khỏi đám cháy, hắn càng cảm thấy đây chính là nhân quả báo ứng: Hắn nghĩ hắn ta chết, mà hắn ta cũng nghĩ hắn chết! (khúc này ta cũng không hiểu rõ lắm)

Tuy nhiên mục đích của hắn cũng đạt được khá khá. Vừa để cho Thẩm Chi Ngọc phải chịu đựng vết sẹo đau tận xương cốt, vừa làm cho những bức họa chính tay hắn vẽ phải táng thân trong biển lửa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cầm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cầm kỵ chi ái bị bại lộ

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Không thể không nói việc Thẩm Chi Ngọc xử lý mọi chuyện thập phần chu toàn.

Hắn trong buổi thượng triều dùng những lời lẽ chính đáng tuyên bố việc vì nước vì dân mà gờ bỏ nhiều chế độ suu cao thuế nặng, cho nên đã đắc tội với rất nhiều vây cách, thích khách được phái tới ám sát hắn cũng nhiều không đếm xuể, vì để tự vệ cho bản thân nên hắn đã không ngần ngại giao đấu, đem tên ám sát giết chết. Tốt cho một bộ dáng hiền ngang lắm liệt!

Còn về việc Nhị Hoàng tử Tần Lĩnh của Lăng Quốc vô cớ mà chết, là do có người phát hiện bọn họ có mối quan hệ thường xuyên lui tới, cố ý thiết kế bày rập, tạo ra một vụ án giả đem hắn và Nhị hoàng tử đẩy lên cùng một chiếc thuyền, do đó kẻ ẩn nấp đằng sau cũng có thể thuận tay đẩy thuyền theo dòng nước, lấy cớ này xuất binh tấn công Lăng Quốc. Mà người phát hiện bí mật này không ai khác chính là Chỉ huy Cầm Y Vệ Phi Huyền Minh.

Thẩm Chi Ngọc đem toàn bộ trách nhiệm đẩy đến trên người Phi Huyền Minh. Hiện tại, việc cấp bách nhất hắn phải làm chính là giết chết Phi Huyền Minh, hắn ta chết rồi, ai cũng không thể kiểm chứng sự thật.

Hôm nay, trong cung tổ chức yến tiệc. Khó có dịp vui, thế nên mọi người vô cùng cao hứng mà tụ lại thành nhóm, trò chuyện vui vẻ đến quên trời quên đất.

Thẩm Phạn không nhịn được mà uống quá chén, mặc dù là rượu trái cây, nhưng vẫn say, mặt ửng hồng, nàng lệnh cho tỳ nữ bồi nàng đi ra ngoài đi dạo để tiêu bớt mùi rượu.

Mọi nhất cử nhất động của nàng trong buổi yến tiệc đều được Thẩm Chi Ngọc thu hết vào đáy mắt, sau đó hắn cũng nổi gót nàng bước ra ngoài.

Thẩm Phạn bước ra ngoài, đi đến giữa cầu nhìn những đàn cá không ngừng tung tăng, vẫy đuôi trong nước, không khỏi nhớ đến sự tình hoang đường đêm hôm đó, biểu tình thẹn thùng.

Thẩm Chi Ngọc phát tay, tùy ý để tỳ nữ toàn bộ lui đi, nhẹ nhàng bước đến gần nàng.

Gió thoảng qua, làm Thẩm Phạn có chút nghiêng ngã, chân run rẩy mà xém chút ngã về phía trước. Bỗng nhiên lúc này có một bàn tay nóng rực nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, ôm lấy thân thể nàng, để nàng tựa vào một lồng ngực vững chắc, một cỗ nhiệt khí cũng theo đó mà thổi đến bên tai nàng: "Phạn nhi, cẩn thận!"

Nàng nghiêng đầu, nhìn đến khuôn mặt vừa thân quen vừa xa lạ kia, ánh mắt mê mang: "A... Hoàng thúc!"

Thanh âm nũng nịu tựa như tiếng gọi hồn dỗi của những cặp đôi yêu nhau làm hắn có chút say mê, tinh thần không khỏi bưng bưng phần chân, hô hấp cũng tăng thêm một ít.

"Làm sao lại uống nhiều rượu như thế?" Thảm Chi Ngọc một bên nhu tình mà hỏi nàng, một bên không ngừng hít lấy hơi thở thơm ngọt phát ra từ cổ nàng.

"Vui a!"

"Phạn nhi, có muốn ta không..." Hơi thở nam tính phun trên cổ nàng càng ngày càng nóng rực.

Thảm Phạn choáng váng, lộ ra biểu tình ngỡ ngàng như một tiểu hài tử đối với đại nhân: "A... Muốn, muốn. Ta muốn hoàng thúc dẫn ta đi chơi, mua đồ ăn ngon cho ta, giúp ta lột quả quýt nữa!"

Hắn ôn nhu nói: "Được... Ta sẽ lột quýt cả đống cho Phạn nhi!"

Nàng quay đầu lại, nở một nụ cười thật xinh đẹp: "Hoàng thúc thật tốt!"

Từ lúc hắn nhìn thấy nàng, nàng đã chiếm cứ tâm trí của hắn.

Nàng nói cái gì, chính là cái đó;

Nàng muốn đi nơi nào, hắn cũng sẽ đi đến nơi đó với nàng;

Chỉ cần nàng cười một cái, cho dù là muốn mạng sống của hắn, hắn cũng cam tâm nguyện ý mà dâng lên cho nàng!

Nàng là tâm ma của hắn, hắn căn bản không thể khống chế được cảm tình của chính mình đối với nàng.

Nhìn không được mà cúi đầu xuống ngậm lấy vành tai trắng nõn của nàng, đầu lưỡi lướt dọc theo thùy tai mềm mại, nhỏ nhắn.

Thân thể của nàng tựa như không xương, bờ mông no đủ kề sát hạ bộ hắn. Cả người hắn như bị dục hỏa thiêu đốt, bụng dưới cương ngạnh, cựa vật ả núp phía trong cũng đã sớm cương cứng như côn sắt kề sát kẽ mông của nàng.

Từ góc độ khác nhìn đến, hai người tựa như một đôi tình lữ yêu nhau say đắm, thắm thiết. Từ thể cực kỳ ái muội.

Trong nháy mắt thanh tỉnh, Thảm Phạn ý thức được bản thân mình đang làm sự tình hoang đường cỡ nào. Làm sao hoàng thúc lại, lại có phản ứng với nàng...

Nàng dùng sức bẻ ra cánh tay đang nắm chặt lấy eo nàng, không những không thành công, ngược lại còn bị hắn ôm chặt hơn, khám nhập vào trong lòng ngực hắn.

"Đừng, đừng mà. Hoàng thúc, người buông con ra đi!" Nàng không ngừng giãy giụa, nói lời cầu xin hắn.

"Nàng là của ta, chỉ là của ta thôi Phạn nhi!" Thảm Chi Ngọc thờ dốt, hắn thật quyến luyến mùi hương trên cơ thể nàng.

Bỗng nhiên cảm giác được có một giọt nước ướt át rơi xuống trên mu bàn tay, hắn để cho bản thân bình tĩnh lại. Nắm lấy cằm nàng xoay về phía mình, hắn thấy ánh mắt nàng đầy sợ hãi, khóe mắt đầm lệ, nước mắt phảng phất như trên châu đứt sọt mà không ngừng rơi xuống.

Hắn đau lòng nàng!

Biết bản thân đã dọa đến nàng, hắn ảo não không thôi: "Phạn nhi, thật xin lỗi... Hoàng thúc chỉ qua là quá yêu người thôi..." Như một tiểu hài tử làm sai, hắn khẩn cầu sự tha thứ từ nàng.

Thảm Chi Ngọc buông nàng ra, Thảm Phạn cũng theo đó mà tránh thoát hắn, nhanh chóng chạy đi khỏi con mãnh thú ác độc.

Nhìn bóng dáng nàng chật vật rời đi, hắn cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cẩm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đoạt thê tử, giết người!

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Thảm Phạn chạy một đường trở về tẩm cung, ngồi trên giường, đôi tay vấy lấy hai đầu đầu gối, cuộn tròn cả người lại, cả một lúc lâu sau vẫn không thể hồi phục lại tinh thần.

"Hắn khi nào lại có tâm tư như thế?"

"Thân ảnh kiếp trước thật đúng là hắn."

"Vì cái gì, vì cái gì?" Thẩm Phạn ảo não nghĩ mãi mà không hiểu được.

Phi Huyền Minh đi vào tầm cung của Thẩm Phạn, tay mang theo mút hoa hồng nàng thích ăn.

Vừa tiến và, hắn gọi một tiếng: "Phạn Phạn."

Sau đó, chỉ thấy một bóng hình nhỏ nhắn nhào vào trong lòng ngực hắn, ôm chặt lấy hắn.

"Làm sao vậy?" Phi Huyền Minh vuốt ve tóc nàng, quan tâm hỏi.

"Ta không biết nên nói cái gì nữa. Chỉ là trong khoảng khắc này, ta rất nhớ chàng."

Chỉ cần ôm hắn, nàng sẽ cảm thấy an toàn. Chỉ cần có hắn ở đây, mọi thứ liền tốt đẹp.

Phi Huyền Minh nâng cằm nàng lên, nhìn đến ánh mắt hoảng sợ, không tiêu cự của nàng, bằng vào trực giác nhạy bén của hắn khẳng định chắc chắn đã có chuyện xảy ra. Bằng không làm sao hắn có thể lẫn lộn ở vị trí Chi Huy này lâu như thế được.

"Có phải là do Thẩm Chi Ngọc hay không?" Phi Huyền Minh nhẹ giọng hỏi.

Nàng cắn môi, mặt quay về một bên, trầm mặc, khóe mắt rung rung.

"Đừng sợ, ngoan ngoãn chờ ta trở lại." Toàn thân hắn không ngừng tản ra sát khí, hai tròng mắt nổi lửa, nắm chặt thanh kiếm trong tay bước ra khỏi tầm cung.

Thẩm Phạn biết không có cách nào ngăn cản hắn, thế nên chỉ có thể vâng theo lời hắn, ngoan ngoãn chờ hắn trở về.

Một chân đá văng cửa thư phòng của Thẩm Chi Ngọc, Phi Huyền Minh rút Tú Xuân Dao hung hăng hướng về phía tên địch nhân, chỉ riêng cổ sát khí nồng đậm này thôi cũng đủ chém những người xung quanh thành những khối vụn.

Thân hình Thẩm Chi Ngọc cũng nhanh chóng tránh né, phi thân lên rút bảo kiếm treo trên tường xuống, không hề sợ hãi mà tiếp nhận khiêu khích.

"Người điên rồi sao, Phi Huyền Minh?" Hắn thất thanh hét lớn.

"Người hắn là phải rõ ràng hơn ai hết."

"Phạn nhi, nàng ấy làm sao?" Thẩm Chi Ngọc vội vàng hỏi.

Nghe thấy tiếng kêu lớn của chủ tử nhà mình, ám vệ ngay lập tức muốn tiến vào, lại bị Thẩm Chi Ngọc lạnh giọng ra lệnh: "Một người cũng không được đi vào. Ai trái lệnh, giết không tha!"

Thấy thế, ám vệ cũng chỉ có thể bao vây bên ngoài chờ mệnh lệnh.

Chốc lát sau, Phi Huyền Minh đột nhiên quay người, hướng đao về phía sau của Thẩm Chi Ngọc. Đối phương lại ngay chóng lấy vỏ kiếm làm lá chắn, chiêu thức nhanh như gió, không thể không cảnh giác.

Trong nháy mắt, cả hai vũ khí giao tranh với nhau. Những tưởng rằng Thẩm Chi Ngọc bắt quá chi là học qua vài năm kiếm thuật thôi. Lại không nghĩ rằng, hắn ta thật sự là cao thủ ẩn mình.

Phi Huyền Minh không hề xem nhẹ đối thủ, so với việc đấu với những người không có kỹ thuật, thì việc gặp được đối thủ ngang sức thế này làm hắn có một loại hưng phấn khó tả.

Hai mắt Phi Huyền Minh đỏ ngầu, không ngừng phát ra những thế công kích về phía đối phương. Thẩm Chi Ngọc cũng là một cao thủ ẩn giấu đã bao nhiêu năm, không ngừng đáp trả những chiêu thức ập tới. Trong lúc nhất thời, cả hai bất phân thắng bại.

Tú Xuân Dao ở trong tay Phi Huyền Minh phát ra uy quyền cực đại của nó. Thẩm Chi Ngọc dùng toàn lực mà đối phó, nhưng khổ nỗi đao pháp của đối phương quá mạnh mẽ, ảo diệu, mà hắn cũng dần dần rơi vào thế yếu.

Thoáng cái đã qua mấy chục hiệp.

Phi Huyền Minh nhanh chóng bắt lấy sơ hở của Thẩm Chi Ngọc, phi thân nhảy lên. Thanh đao uy cường liền ngừng ở trước mặt Thẩm Chi Ngọc.

Đôi mắt hắn toát ra hàn ý lạnh lẽo, còn có chút ý cười, "Giết bốn vương đi."

Ám vệ của hán bao vây ở ngoài, một khi hán chết, Phi Huyền Minh cũng khó tránh thoát.

Đến lúc đó, điện hạ nên làm sao? Một Phò mã như hán lại phải gánh lấy tội danh ám sát Nhiếp Chính Vương, quấy loạn triều chính. Về sau, thanh danh bị hủy hoại, bị thiên cổ bêu danh.

Hiện tại, không thể giết hán ta.

Hán phải suy xét thời gian, địa điểm, lý do thích hợp cho cái chết của Thẩm Chi Ngọc, nếu không sẽ quá tiện nghi cho tên gian thần này.

Thu hồi Tú Xuân Đào, Phi Huyền Minh hung ác nhìn chăm chăm hán.

"Người thật đáng thương."

"Ngày đêm mơ tưởng đồ vật không thuộc về chính mình, biết rõ không có khả năng nhưng vẫn cắn chặt không buông, sẽ có một ngày thua rất thảm thiết!"

Thẩm Chi Ngọc giận đỏ mắt, "Người nói cái gì?"

Phi Huyền Minh chỉ nở nụ cười lạnh nhạt: "Chung quy sẽ có một người, ta sẽ tự mình đưa người lên pháp trường."

Thẩm Chi Ngọc lại là bộ dáng không sợ hãi, ánh mắt mang theo sự kiêu ngạo, ngang nhiên: "Đề bôn vương xem, ngày đó đến nhanh hơn, hay là ngày giỗ của người nhanh hơn."

"Xin rửa mắt mong chờ, nếu người không muốn Phạn Phạn khó chịu, tốt nhất nên biết điều mà cách xa nàng một chút đi."

Thẩm Chi Ngọc chần động, không biết nên nói gì cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cầm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tình ý miên man, trúng độc! (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Phi Huyền Minh mang theo Thẩm Phạn ra cung giải sầu, cả hai vui chơi đến quên tháng ngày.

Dù đã hóa thân thành dân thường nhưng cả hai vẫn không thể che giấu được quý khí trên người, làm cho dân chúng trên đường đi qua cũng không thể không quay đầu lại nhìn.

Đi một hồi, Phi Huyền Minh sợ Thẩm Phạn mệt, thế nên hán quyết định mua một con lừa. Nàng ngồi, hán dẫn. Nhìn đến thiếu nữ ngồi trên lưng lừa không ngừng tò mò, quan sát bốn phía, hán không khỏi nở nụ cười.

Phi Huyền Minh ngất lịm một cảnh hoa đại đẹp nhất bên đường: "Để ta cài cho nương tử của ta nào."

Thiếu nữ gật gật đầu, nghiêng người xuống để hán cài hoa lên đầu.

"Đẹp chứ?"

"Đẹp, thật đẹp. Đây là tiểu nương tử nhà ai mà mỹ như thế, không bằng theo gia đi, về sau ăn sung mặc sướng." Phi Huyền Minh tỏ ra bộ dáng của một công tử phong lưu không ngừng chọc ghẹo gái nhà lành.

"Chán ghét." Thiếu nữ hờn dỗi nói.

Một nam, một nữ, và cả một con lừa, suốt đoạn đường đi không ngừng vang lên những tiếng cười thanh sáng, vui vẻ vô cùng.

Phía trước có một thôn xóm, thế nên Phi Huyền Minh mang theo Thẩm Phạn chủ ý muốn tìm một hộ gia đình nhỏ xin nghỉ chân.

Thấy một lão nhân từ trong nhà đi ra, hán vội tiến lên dò hỏi: "Lão phu, ta cùng với nội tử đi ra ngoài tìm người thân, có ghé qua nơi đây, không biết lão phu ngài đây có thể cho đôi phu thê chúng ta tá túc được không?"

Trong nhà lại truyền ra tiếng của một lão bà: "Lão nhân, mau để cho bọn họ tiến vào đi."

Lão nhân đem bọn họ đi vào, lão bà lại kinh ngạc cảm thán nói: "Cô nương thật xinh đẹp a, từ làng trên đến xóm dưới chưa từng thấy qua ai xinh đẹp

như tiểu cô nương này, tiểu tử ngươi thật may mắn nha."

Thẩm Phạn được khen đến ngưỡng ngừng, khoe miệng Phi Huyền Minh lại hơi giương lên: "Đại nương nói cực kỳ đúng, tiểu bối cũng cảm thấy như thế."

Đôi vợ chồng già chuẩn bị thức ăn đầy đủ, lại thu dọn phòng ngủ. Cả hai nói chuyện một hồi mới biết được, nguyên lai lão nhân có độc nhật một người con trai cùng với con dâu làm buôn bán nhỏ ở trấn trên, ngày thường rất ít khi trở về nên trong nhà không khí có hơi hiu quạnh một chút, khó có khi được khách nhân xin tá túc thế nên nên bọn họ phá lệ nhiệt tình tiếp đón.

Người trong thôn có thói quen ngủ sớm, khi bốn bề còn rơi vào yên tĩnh, Thẩm Phạn đầu gối lên cánh tay hắn, nghiêng người rúc vào trong lòng hắn.

Chấn mông đập lên, một cánh tay hắn đặt lên vòng eo mảnh khảnh của nàng, còn tay khác để ở phần lưng tròn bóng, mềm mịn.

"Phi Phi, có chàng ở bên cạnh thật tốt." Thẩm Phạn nhu tình mà nói.

"Tim của ta sinh ra là dành cho nàng mà." Hắn nhẹ than thở.

Thân thể bọn họ dán sát vào trong, mặt dựa vào rất gần, xuyên qua ánh trăng hắn có thể nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của nàng, ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể nàng.

Hô hấp dần trở nên nóng rực, lời nói giờ phút này chỉ là thứ dư thừa, cánh môi chậm rãi dán sát lên nhau, hắn không kiềm lòng được mà hơi run rẩy.

Nhìn đến đôi mắt mông lung, mê mang của nàng, khuôn mặt hơi chút phỉm hồng, chớp mũi lăm lăm mồ hôi, khoe môi nhẹ giương cao, lộ ra đầu lưỡi thủy nhuận, ướt át. Cảnh tượng này có một lại dụ hoặc hắn khó có thể miêu tả.

Bộ dáng quyến rũ kia làm hắn điên cuồng mà cúi xuống ngậm lấy cánh môi nàng, tiện đà mà quán lấy, treu đùa đầu lưỡi nàng. Bị động thừa hưởng tình yêu của hắn, lông mi nàng không từ chủ được mà nháy liên hồi.

Một cái xoay người đem hắn đè ở dưới thân, dáng người là lướt như ẩn như hiện dưới tia sáng của ánh trăng chiếu rọi qua cửa sổ phá lệ động lòng người.

Tơ máu giăng đầy trong mắt hắn, thanh âm khàn khàn: "Nàng sao vậy?"

"Ta muốn ở trên." Thẩm Phạn nhìn nam nhân dưới thân mình, bá đạo nói.

Hắn nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi gât đầu. Ung dung quan sát động tác tiếp theo của nàng.

Tay chân nàng luống cuống lột sạch quần áo trên người hắn, và cả người nàng.

Một thân hình cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn không gì che đậy cứ thế bại lộ trước mắt, nàng chỉ có thể âm thầm nuốt nước miếng.

Ngón tay mảnh khảnh vuốt ve từng khối thịt nóng bỏng trên người hắn, trực tiếp tuyên bố đây là lãnh địa của riêng nàng.

Thân thể Phi Huyền Minh tựa như có ngọn lửa không ngừng nhen nhóm, thiêu đốt cả hai người bọn họ.

Mật huyết phía dưới cũng đã sớm chảy nước, thấm ướt nơi tư mật của cả hai, dâm thủy lướt đến giữa háng hắn: "Tiểu huyết của Phạn Phạn ướt thật nhanh, thật nhiều nước, có phải nàng đang khao khát được ta thao, phải không?" Bàn tay to nắm lấy hai vú no đủ vuốt ve, xoa nắn thành đủ hình dạng.

Thẩm Phạn nâng mông lên, từng chút từng chút một nuốt vào cứ vật đang giương cung bạt kiếm kia.

"Đau quá, Phi Phi. Quá lớn, ta không thể ngồi xuống." Nàng phe phẩy đầu, nức nở nhẹ nhẹ.

Hắn ôm nàng xoay người lại, áp chế đi dục vọng đang không ngừng kêu gào, cơn thịnh nộ tràn trề động, một chút đưa vào trong giúp nàng.

Nàng chịu không nổi mà cong người lên, bụng nhỏ hơi hóp lại, hắn lại ác ý mà véo một cái ở hông nàng, động thân tiến vào.

Tốc độ cơn thịnh nộ rút ra ngày càng tăng dần, làm người dục tiên dục tử.

Nàng nghe được những tiếng thở trầm đục của hắn, bản thân cũng theo đó mà mềm nhũn ra.

Thẩm Phạn không ngừng nhích nhích dưới thân hắn, cọ xát qua lại, khát khao được hắn thỏa mãn.

Bên tai là tiếng rên rỉ kiều mị của nàng, chớp mắt lại tràn ngập mùi thơm thanh thoát của cơ thể thiếu nữ, thân thể lại cảm nhận được sự mềm mại, thỏa mãn nàng mang tới. Người trước giờ luôn bình tĩnh như hắn, giờ phút này cũng phải phát điên.

Nàng là độc dược của hắn, từng chút một ăn sâu vào xương cốt hắn, là một liều độc dược mãi mãi không thể giải được.

"Ta chịu thua a, Phi Phi."

Thẩm Phạn khóc hoa lê dưới mưa, nũng nịu xin tha. Nhưng nàng càng như thế, Phi Huyền Minh càng thêm điên cuồng.

Tốc độ mỗi lúc một nhanh hơn, mỗi một lần đều thẳng tiến vào sâu trong hoa tâm. Tiếng thở dốc đan xen với tiếng nước dâm mỹ làm thành một khúc nhạc ca vang, làm người trầm mê.

Một tiếng gầm nhẹ, mả mắt buông lỏng, tinh dịch đặc sệt nhanh chóng phun ra, lấp đầy toàn bộ tử cung của nàng.

Thẩm Phạn bị hấn lẫn lộn đến toàn thân vô lực, vô tình ngủ thiếp đi trong lòng hắn. Vốn dĩ còn muốn tiếp tục quyết chiến một trận, nhưng con mèo nhỏ trong lòng ngực đã ngủ rồi, hắn cũng phải từ bỏ.

Nắng sớm chiếu rọi, tứ phương được bao phủ bởi ánh sáng mặt trời, đại đa số thôn dân ở đây cũng thức dậy rất sớm.

Rất nhiều nóc ngôi nhà ở đây không ngừng thổi lên từng đợt khói trắng, trên con đường mòn có tốp năm, tốp ba thôn dân hành tẩu, hoặc là khiêng cuốc, hoặc là kéo trâu đi cày, hướng về phía ruộng đồng.

Tiếng cãi cọ ầm ĩ xung quanh sớm đã đem Thẩm Phạn đánh thức dậy.

"Sớm, tiểu điện hạ của ta."

Nàng xoa xoa đôi mắt còn đang mơ màng: "Sớm a, Phi đại nhân."

Thẩm Phạn vừa định xoay người thì lại phát hiện có thứ gì đó chôn sâu trong tiểu huyết đang chậm rãi phát trường ra. Nguyên là tiểu Phi Huyền Minh đã ở trong tiểu Thẩm Phạn ngủ cả một đêm, hiện tại cả hai đã thức giấc, chúng nó cũng bưng bưng phần chân mà tỉnh theo.

Nàng đánh một cái vào khuôn ngực rắn chắc của hắn: "Đồ xấu xa!"

Lời còn chưa nói xong đã bị nộ hôn bá đạo của hắn bao trùm lại, phát ra âm thanh ô ô.

Hắn lại mạnh mẽ muốn nàng một hồi. Sau đó, chân Thẩm Phạn mềm đến không thể mềm hơn, cơ thể vô lực bước xuống giường, nàng cũng không quên hung hăng trừng mắt vào tên đầu sỏ gây chuyện đang đứng kế bên.

"Ha ha, nương tử của ta ngủ tiếp đi. Ta đi ra ngoài làm việc a." Rồi hắn lại như một đứa trẻ lớn xác chạy ra ngoài.

Phi Huyền Minh thấy nhà của lão phụ nhân này đã lâu năm không tu sửa, nóc nhà đã có dấu hiệu lung lay, liền chủ động yêu cầu giúp đỡ. Hai cụ già thấy cầu còn không được, liền lưu phụ thể bọn họ ở lại tá túc thêm mấy ngày nữa.

Ngày thứ hai, Phi Huyền Minh cùng lão nhân ra ngoài đồng làm việc, còn hai tiểu nương tử ở nhà thì lo chuẩn bị tốt cơm trưa để đưa tới cho trượng phu của mình. Trong khoảng thời gian chờ đợi, bọn ghé vào ngôi ở chỗ bờ ruộng.

Hai người đàn ông đi tới, Phi Huyền Minh nhìn đến tiểu nương tử đang ngây ngốc của mình, thì không khỏi nở nụ cười nhẹ.

Lão phụ thể cũng rất thức thời mà tránh đi, để chỗ cho vợ chồng son người ta tâm tình.

Hắn duỗi tay sờ sờ mặt nàng, cảm xúc mềm mại tinh tế làm hắn cực kỳ thỏa mãn, Phi Huyền Minh cười nói: "Có phải thấy chán rồi không?"

"Không phải, chàng đẹp như thế, làm sao có thể chán được." Thiếu nữ mặt hạnh phúc to, ngữ khí có chút vui đùa.

Biết mình bị đùa giỡn, hắn liền nhẹ nhàng nheo má nàng, nào biết tay đã bị nàng tum chặt, nàng tựa như đang hôn đôi cắn cắn một ngum lên đó.

"Mặt bốn điện hạ là để cho người nheo như thế sao?" Mây liễu nàng nhú chặt, thanh âm hung dữ.

Phi Huyền Minh bị nàng cắn càng thêm vui vẻ, thấy bộ dáng cố ý hung ác của nàng, nhìn sao cũng chỉ thấy đáng yêu. Hắn phối hợp nói: "Vậy điện hạ muốn phạt ta như thế nào đây?"

"Ta phạt chàng..." Thẩm Phạn xoay người, đột nhiên nhào về phía hắn.

Hai người ngã ra đất, nàng ở trên người hắn cười không ngừng, dưới ánh mắt bất đắc dĩ của hắn nàng nhẹ đặt một nộ hôn lên sừng mặt. Còn bẹn niêng, cười phong lưu: "Phạt chàng để ta hôn một cái."

Phi Huyền Minh bị nàng chọc cười, vuốt ve bàn tay mảnh khảnh của nàng, mặt chậm rãi kề sát vào nàng: "Điện hạ người giận chưa?"

"Chàng, chàng làm gì thế hả? Ban ngày ban mặt mà."

Hắn lại cười lớn, gõ gõ đầu nàng: "Nghĩ cái gì thế hả, rốt cuộc ai mới là người xấu xa đây?"

"Là chàng, là chàng."

Cuộc sống cứ thế trôi qua, mặt trời lên cao, rồi lại lặn xuống, đơn giản mà thanh nhàn. Thẩm Phạn thật mong muốn thời gian sẽ cứ mãi tiếp diễn như thế.

Chương 18: Ta cố gắng cả đời cũng chỉ để được ở bên cạnh nàng (Kết)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Những đêm bình yên vẫn luôn là dấu hiệu trước cơn bão tố.

Vài ngày sau, Phi Huyền Minh nhận được mật thư bỏ câu truyền tới, có chuyện rất khẩn cấp cần hắn phải hồi kinh xử lý.

Sau khi an bài tốt thị vệ đưa Thẩm Phạn hồi cung, hắn cũng lên ngựa nhanh chóng phi về thành.

Ngày hôm sau, Thẩm Phạn cáo biệt đôi vợ chồng già rồi lên đường khởi hành. Dọc đường đi luôn có hộ vệ trước sau che chở xe ngựa cho nàng.

Cảm thấy mệt mỏi nên nàng tựa lưng nghỉ ngơi một chút, lại nghe thấy phía bên ngoài xe vang lên thanh âm hung khí.

"Bảo hộ Trương Công chúa." Một thị vệ bên ngoài hét to.

Sắc mặt Thẩm Phạn trở nên trắng bệch, ngón tay nắm chặt vòng bảo hộ. Đường về kinh thế nhưng lại gặp phải bọn thích khách. Không bao lâu, có một thích khách che mặt vén rèm lên rất là khách khí mà thỉnh nàng xuống xe ngựa, hắn ta cũng không làm ra việc gì khó xử nàng.

Cảnh tượng thị vệ bảo hộ nàng, còn có mười mấy tên thích khách che mặt nằm chết la liệt trên đất làm lòng nàng không khỏi run lên.

"Công chúa điện hạ, đắc tội rồi." Nói xong, tên thích khách lấy một miếng vải đen bịt kín mắt nàng lại. Thẩm Phạn không rõ vì sao tên thích khách lại phải trói nàng, có vẻ như bọn người này biết chính xác thân phận của nàng, nhưng lại không hề có ác ý.

Nàng và tên thích khách cầm đầu cùng lên một con ngựa, gió không ngừng lướt qua mặt nàng, thổi những lọn tóc đen nhánh bay lên. Không biết qua bao lâu, ngựa ngừng lại, một đôi tay mang vết chai mỏng nàng nàng xuống ngựa. Bởi vì ngồi ngựa lâu, nên khi chạm đất có chút đất không vững, loạng choạng muốn té. Đột nhiên, nàng lại ngã vào trong một lòng ngực có hương vị quen thuộc.

Người đó lại chặn ngang bé nàng lên.

"Ai?" Nàng thấp giọng hỏi.

Trên đỉnh đầu truyền đến từng trận hơi thở ấm áp, nhưng không có tiếng trả lời.

Cho đến khi vào phòng, người đó đem nàng đặt ở mép giường, tháo miếng vải đen trên mắt nàng xuống. Hình ảnh lọt vào đôi mắt sáng ngời của Thẩm Phạn cư nhiên là hắn.

Phần mộ quát lên: "Vì sao, vì cái gì người lại làm như thế?"

Hắn quỳ gối trước người nàng, vuốt ve hương mặt kiêu nộ hắn luôn nhưng nhớ, ôn nhu nói: "Ta không muốn tổn thương nàng, trước khi mọi việc kết thúc ta muốn nàng ở một nơi an toàn. Sau khi chính vụ hoàn thành, chúng ta liền vĩnh viễn ở bên nhau có được không?"

Tránh khỏi bàn tay hắn, nàng cảm thấy thật ghê tởm: "Không cần, người hãy mau thả ta trở về. Chúng ta không có khả năng, người có biết hay không?"

"Ta chỉ cần biết bản thân ta yêu nàng là được. Nếu ta là Hoàng Đế liền có thể để nàng đường đường chính chính làm Hoàng Hậu, sẽ không một ai dám dè nghi chúng ta."

Bóng dáng đòi trước nàng nhìn thấy thật đúng là Thẩm Chi Ngọc.

"Người, người muốn tạo phản." Thanh âm nàng không kiềm chế được mà run rẩy.

"Vì để có được nàng, ta chỉ có thể làm như thế." Ánh mắt hắn lộ ra tia kiên nghị.

Tại sao, tại sao mọi chuyện lại thành thế này?

"Người vì tư lợi riêng cho bản thân, làm hàng ngàn con dân của ta máu chảy thành sông, thi thể trôi giạt khắp nơi. Người làm sao có thể tàn nhẫn như thế?" Thẩm Phạn rút cuộc cũng đã biết được dã tâm thật sự của Thẩm Chi Ngọc ở kiếp trước lẫn kiếp này. Mà nguyên nhân tất cả đều là do nàng.

"Một nước hùng mạnh, sao có thể không có giết chóc, không có tử vong. Hơn nữa, về sau đó cũng sẽ là giang sơn của chúng ta, ta và nàng sẽ cùng nhau nắm lấy thiên hạ này."

"Nhưng người có biết rằng ta không yêu người không?"

Thẩm Chi Ngọc trầm mặc.

Thấy hần sơ hở, nàng đứng dậy muốn chạy trốn lại bị hần bắt lấy đè ở trên tường. Thân thể hai người kề sát không kẻ hở, dục vọng chiếm hữu của hần như được kích thích. Hần cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng mà hần đã khát vọng bấy lâu nay, không ngừng tham lam liếm láp.

Thẩm Phạn vùng một bạt tai lên mặt hần: "Thẩm Chi Ngọc, người điên rồi sao?"

Hần cường thế đem tay nàng đẩy lên trên đỉnh đầu, đầu chôn sâu ở cổ nàng thưởng thức hương vị quen thuộc chỉ của riêng nàng: "Đúng vậy, là ta điên rồi. Ta yêu nàng đến điên rồi. Từ sâu trong thâm tâm ta chỉ khát vọng nàng, ta muốn thành ma rồi."

Nụ von vụn rơi từ cổ đến xương quai xanh xinh đẹp của nàng, nàng đối với hần có loại hấp dẫn trí mạng. Cách lột quần áo, bàn tay hần bắt đầu cảm lấy cặp ngực sữa nõn nang kia, mạnh mẽ xoa nắn.

"Không nghĩ tới vú của Phạn nhi lại mềm như thế, ta cũng muốn nó đã lâu rồi." Thanh âm hần trầm thấp tựa như dục vọng lâu ngày chưa được thỏa mãn.

"Không muốn, không muốn. Ta cầu xin người mà." Nàng khẩn thiết cầu xin hần, nước mắt giàn giụa. Nàng thật xinh đẹp biết bao!

Nàng cắn chặt môi dưới, chặt đến nổi rỉ cả máu ra. Hần hoảng sợ, dừng lại mọi việc, kéo nàng vào trong lòng, khẽ vuốt ve phần lưng nàng: "Đừng nháo nữa, ngoan nào, đừng cắn, buông ra đi nào."

Đem nàng bế lên giường, cẩn thận lấy chăn đắp kín người lại, hần nhìn xung quanh, xem xét mọi thứ cho đến khi cảm thấy mọi thứ đã chu toàn.

"Nghỉ một chút đi, chút nữa, ta lại đến xem nàng." Cúi người xuống muốn hôn môi nàng, nàng lại hờn dỗi quay đầu đi, nụ hôn cũng theo đó mà rơi xuống bầu má. Hần hơi hơi mỉm cười, nhẹ nhàng xoa đầu nàng, rồi rời đi.

Khắp nơi đều có người trông coi, nàng đơn giản cũng chỉ có thể đi lại ở sân trước, sân sau. Mọi hoạt động lúc nào bị hộ vệ giám sát.

Buổi chiều nào hần cũng vội vã trở về bồi nàng dùng bữa tối, nàng không ăn hần liền ép nàng ăn, nếu cứng đầu hần sẽ lại giở trò bại hoại ra. Nàng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ăn cơm, hần muốn tới gần nàng, nàng liền trốn đi thật xa.

Thẩm Chi Ngọc thờ dài một hơi, về sau phải để nàng dần quen với sự thân cận của hần. Một năm không được thì ba năm, ba năm không được liền mười năm. Hần có thể nhẫn nại, chơi đùa cùng nàng cả đời.

Mấy ngày kế tiếp, Thẩm Chi Ngọc không có xuất hiện nữa. Trong lòng Thẩm Phạn lại càng thêm lo lắng và lo âu, một bên không ngừng bắn khoăn về tình hình hiện tại của Phi Huyền Minh và Dật nhi, một bên lại hận chính bản thân làm sao lại vô dụng như thế.

Cửa phòng bị đẩy ra, Thẩm Chi Ngọc bước nhanh vào cấp nàng mặc áo choàng rồi kéo nàng đi ra ngoài. Hần không cho thuộc hạ đỡ nàng, tự tay hần giúp nàng thu xếp mọi thứ, ôm chặt vào trong lòng ngực, sau đó lệnh cho thuộc hạ phi ngựa rời đi.

Nhìn thần sắc trầm trọng của hần, không biết có phải là do kế hoạch đã thất bại hay không. Trong lòng nàng lại có chút gọn sóng.

Chạy suốt một ngày một đêm, cho đến khi đến dưới một chân núi cao, hần mới phân phó cho thuộc hạ dừng chân nghỉ ngơi. Thẩm Chi Ngọc đưa cho nàng một chút lương khô và nước: "Vắt và cho nàng rồi, chờ đến khi chúng ta ra đến biên cương thì sẽ ổn thỏa thôi."

"Người muốn mang ta đi biên cương?"

"Đúng vậy, ta đi đâu thì nàng cũng phải theo đó."

Sau đó hần không nói gì nữa, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

"Vương gia, có người tới gần." Thuộc hạ canh gác ở nơi xa nhắc nhở nói.

Chốc lát sau, thanh âm hỗn loạn truyền tới. Bọn người Thẩm Chi Ngọc đã bị quân binh Cẩm Y Vệ bao vây.

Hai bên giao chiến, bè cánh của Thẩm Chi Ngọc dần dà rơi vào thế yếu, hần cũng nhanh chóng kéo nàng chạy lên hướng núi cao.

Một thân ảnh cản lại đường đi của hần, Phi Huyền Minh với phong thái hiên ngang, oai hùng đứng ở trước mặt hần: "Thúc thủ chịu trói đi Thập Vương gia."

"Chi bằng người?"

Thẩm Phạn muốn chạy đến bên người Phi Huyền Minh, nhưng lại bị Thẩm Chi Ngọc ôm chặt lại. "Cứu ta, Huyền Minh."

"Thả nàng ra!" Phi Huyền Minh giận dữ hét lớn.

"Mơ tưởng."

Hai mắt hần trầm xuống, tình quang chợt lóe, mũi kiếm không do dự gì mà hướng về phía Thẩm Chi Ngọc. Cuộc giao đấu chính thức bắt đầu.

Hai bên giao đấu không ngừng nghỉ, gấp chiêu thức liền phải nhanh chóng hóa giải. Phi Huyền Minh với thanh Tú Xuân Dao dần dần chiếm thế thượng phong, còn Thẩm Chi Ngọc phải chật vật chống đỡ.

Hắn ta một tay ôm Thẩm Phạn, một tay phải đối phó với tên sát thần này, đao kiếm không có mắt, hần chỉ sợ trong lúc nhất thời sẽ làm ngộ thương nàng. Lúc đó, hần sẽ rất đau lòng. Hần cũng rất sợ một khi buông nàng ra, chính mình sẽ không bao giờ có thể gặp được nàng, nàng cũng sẽ không chủ động lưu lại, vì, tâm của nàng không đặt trên người hần.

Phi Huyền Minh cũng rất bất đắc dĩ, sợ trong lúc bất cẩn sẽ thương tổn đến nàng. Mỗi chiêu hần xuất ra đều chọn nơi tàn nhẫn như cánh tay, mắt cá chân, và lòng ngực hần. Hần phải cho Thẩm Chi Ngọc tắm trong biển máu, cảm nhận mùi vị bị tra tấn thật sự.

Thẩm Chi Ngọc ôm nàng vừa đánh vừa lui, hất một bước chân phía sau chính là vực sâu ngàn trượng. Trong khoảnh khắc thót tim ấy, hần vẫn còn rất do dự, nhưng vẫn quyết định buông nàng ra. Nhìn bóng dáng nàng ly khai khỏi hần, rời xa chính mình, những sợi tóc dài của nàng phất qua bàn tay hần. Thẩm Chi Ngọc vui mừng mà cười.

"Nàng còn sống thì tốt rồi. Phạn nhi, xin nàng đừng hận ta, muốn trách thì hãy trách cuộc đời này, hãy trách chấp niệm của ta với nàng quá mạnh mẽ. Hãy trách việc tạo hóa treu người ta. Hãy trách việc ta quá yêu nàng."

Rồi chính hần lại rơi xuống nơi vực sâu hắc ám

Nhân sinh ngắn ngủi, chết một cách thê lương, hần chống đỡ cũng đã quá mệt mỏi rồi.

Phi Huyền Minh phi thân lên đỡ lấy Thẩm Phạn. Nhìn đến khuôn mặt trắng bệch, run rẩy của nàng, hần đau lòng không thôi. Vội vàng trấn an bên tai: "Không có việc gì, không có việc gì nữa rồi."

"Ta thở không nổi nữa, chàng hãy thả lỏng chút đi."

Thẩm Phạn nhìn về phía vách đá nứt toạc kia, trong lòng không biết nói là tư vị gì.

Nguyễn rằng kiếp sau của người không còn sinh ra với thân phận đế vương. Nguyễn rằng thiếu nữ mà người thương yêu cũng vừa lúc yêu người. Nguyễn rằng thiếu nữ mà người khắc cốt ghi tâm cũng sẽ nắm tay người đi hết trọn con đường.

Sau khi tiêu diệt hết thế lực còn sót lại của Thẩm Chi Ngọc. Mọi thứ đã trở lại bình thường.

Thẩm Phạn tựa vào trong lòng ngực Phi Huyền Minh: "Làm sao chàng tìm được ta?"

"Ta có ấn ký một loại bột phấn đặc biệt trên người nàng, loại bột phấn này chỉ có đặc huân chó săn của Cẩm Y Vệ chúng ta mới có thể ngửi ra được."

"Vậy khi nào mọi người phát hiện ra thời cơ Thẩm Chi Ngọc tạo phản?"

"Điện hạ đây là đang tra hỏi phạm nhân sao?"

"Ta không có thủ đoạn cao minh giống chàng đâu a, Phi đại nhân."

Phi Huyền Minh đem sự tình nói lại một cách nhẹ nhàng nhất, đương nhiên trong đó cũng đã lược bớt đi những đoạn máu me, không thích hợp với nàng.

Đem mật đạo bí mật dưới lòng hoàng cung lấp kín lại, rồi lại đem chứng cứ Thẩm Chi Ngọc giết chết Nhị hoàng tử Tần Linh giao cho Lăng Quốc. Ngay lúc Lăng Quốc đang chuẩn bị châm ngòi nổ thì lại thấy Thẩm Chi Ngọc biến mất biệt tăm biệt tích, bọn họ tưởng rằng đã bị hần ta chơi một phen thế nên liền giao nộp chứng tạo phản của Thập Vương gia cho Tần Quốc, làm cho Thẩm Chi Ngọc trong lúc nhất thời phải cùng đường bí lối.

"Được rồi, công chúa điện hạ của ta ới. Qua hai ngày nữa, Phạn Phạn sẽ gả cho ta, chính thức làm nương tử của ta." Hần nhẹ hôn lên trán nàng.

Bảo bối của hần kiều diễm mỹ lệ, như đóa hoa anh đào ngày xuân chậm chậm nở rộ, tỏa ra hương thơm mê người.

"Chàng có yêu ta không?"

"Yêu, rất yêu, trước sau ta vẫn sẽ một lòng, thâm tình sẽ chỉ tăng chứ không bao giờ giảm."

Một lần gặp nhau rồi lại ràng buộc nhau cả đời, ta nguyện bồi nàng đi hết cả thế gian này. Trên đời này chỉ có một Thẩm Phạn, cũng chỉ có duy nhất một Phi Huyền Minh.

.....

Chính văn hoàn.

.
Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Đại Nhân Cảm Y Vệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.